



WWW.VETO.BE

veto



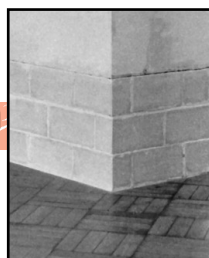
**Huisvestingsdebat:
wie kreeg wie op zijn dak?**

p. 3



**Bart Somers: "Ik heb de
Berlijnse muur in Leuven
zien vallen"**

p. 5



**Een steengoede
tentoonstelling in STUK**

p. 9

STUDENTENVERTEGENWOORDIGERS IN BESTUUR

Associatie: studenten krijgen inspraak

De Associatie K.U.Leuven neemt twee vertegenwoordigers van de studenten op in haar Raad van Bestuur. De studenten – één van de universiteit en één van een hogeschool – zullen vanaf de volgende Raad van Bestuur als waarnemer mogen deelnemen aan de vergaderingen.

Laurens De Koster

De associaties, die in het kader van de bachelor-masterhervorming (BaMa) zijn opgericht, groeperen elk een universiteit en een aantal hogescholen. Ze hebben diverse bevoegdheden, vooral wat onderzoek en onderwijs betreft. De Associatie K.U.Leuven overkoepelt de K.U.Leuven, de K.U.Brussel en

twaalf hogescholen en is daarmee ruim de grootste associatie. De studenten van de Leuvense Associatie zijn ook het beste georganiseerd: al meer dan twee jaar vergaderen ze regelmatig samen en dit jaar werd de StAL (Studentenraad Associatie Leuven) officieel opgericht.

Bij de StAL zijn ze natuurlijk blij met de inspraak. Voorzitter Peter Vlietinck: "Op het associatieniveau worden er veel belangrijke beslissingen genomen, ook voor de studenten. Er wordt momenteel bijvoorbeeld gewerkt aan een nieuw systeem voor BaMa en de studentenvertegenwoordigers kunnen dan veel nuttige informatie doorspelen aan de lokale studentenraden." De studenten in de Raad van Bestuur van de Associatie kunnen eventueel

ook punten op de agenda zetten. Voorlopig hebben de studentenvertegenwoordigers in de Raad van Bestuur enkel een raadgevende stem, maar de StAL hoopt dat ze binnen afzienbare tijd een meebeslissende stem krijgen.

De StAL is van plan om het vertrouwen dat de Associatie K.U.Leuven in haar stelt niet te beschamen. Dimitri Cools, die voor de universiteitsstudenten in de Raad van Bestuur zal zetelen: "De Associatie verwacht van ons waarschijnlijk dat we constructief meewerken, maar ook kritisch zijn als dat nodig is. Dat is ook onze bedoeling. We

weten dat sommige mensen tegen studenten in de Raad van Bestuur gekant waren, maar door onze constructieve houding zullen we bewijzen dat dat onterecht was."

Voor de StAL zich meer gaat manifesteren in de Associatie, wil ze echter eerst haar interne werking optimaliseren. "De prioriteit op dit moment is dat we een stevige structuur uitbouwen en zoveel mogelijk studentenraden bereiken" beaamt Vlietinck. Voor een betere structuur wil men het vzw-statuut verkrijgen; misschien volgt binnenkort ook nog een subsidie-aanvraag.



De Philips-site anders bekeken... p. 8

(foto Pieter Baert)

WOENSDAG PALMT DE VOLLE TENT LEUVEN IN

Plamuur dat gat in je cultuur

Op 26 november zet CJP (Culturele Jongerenpas) al voor de vijfde keer zijn tent op in het Leuvense. De Volle Tent is een festival-van-één-dag dat je eigenzinnige en toegankelijke kunst, muziek en beelden, optredens en film in een notendop aanbiedt. En dat allemaal gratis of voor maximum vier euro.

Evie Ruymbeke

In samenwerking met zowat alle culturele centra en jeugdhuizen van de stad, het STUK en de provincie Vlaams-Brabant, belooft ook deze editie een geslaagde mix te worden van allerlei artistieke hersenspinsels. De deelnemende centra zorgen ervoor dat Leuven woensdag zindert vanuit alle culturele hoeken. Die worden met elkaar verbonden door een shuttledienst zodat de festivalganger vrolijk van hot naar her kan hopen. Voor vragen kan je dan weer terecht bij het infopunt in het STUK. Op zowat alle plaatsen kan je de hele dag deelnemen aan allerhande activiteiten.

Axl Peleman, de flamboyante kaalhoofdige Hobokenaar die u wellicht al meer dan eens heeft doen opschrikken met Ashbury Faith of Camden of op een saai tv-avond als reporter van *Aan tafel*,

brengt een concert in het Jeugdcentrum met daaropvolgend een workshop songwriting. Peleman staat open voor vragen in verband met de stiel en zal proberen de knepen van het songwritersvak bij te brengen. Geen zang- of muzikaal talent maar wel gebeten door drums en baslijnen? Dan kan je terecht bij het Jeugdcentrum voor een werkwinkel sampling, gegeven door de RockFabriek.

Ook voor podiumkunsten is er een plekje in De Volle Tent. Zij die de kriebels voor improvisatie opdeden tijdens het Interfacultair Improvisatietoernooi en de Lunatics, kunnen hun zegje doen tussen 15u en 17u in het Jeugdcentrum aan de Brusselsestraat. Trek dus open die mond en ga eens op je bek. Niet zo ad rem en toch geïnteresseerd? Raven Ruëll geeft na zijn stuk 'BAR' een workshop theater. Mensen die liever lichaamstaal gebruiken in plaats van woorden, kunnen hun hart dan weer ophalen aan de dansworkshops, die dit jaar met flamenco en Caraïbische dans zuiders zijn gericht.

Niet elke activiteit omvat een workshop, het is ook mogelijk om de ontbijtfilm mee te pikken of naar één van de twee theaterstukken te gaan. Er is ook dans, namelijk een mix van veertien performers die het voorprogramma tijdens het dansfestival Klapstuk verzorgden. Verder ook een tentoonstelling, verschillende concerten gaande van Spinvis tot Lenny en de Wespen, een installatie die *Womb* heet, vijf maal kortfilm én een afsluitend feest om u tegen te zeggen met Sven Van Hees. De Volle Tent zit dit jaar dus ook weer méér dan gevarieerd vol.

Meer op p. 6-7.

GROEP T
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be
ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

(advertentie)

LEZERSBRIEVEN

Godspeed overleeft

Godspeed was het team dat NFK (Wijsbegeerte) en Katechetica (Godsdienstwetenschappen) samen vormden voor de 24-urenloop. Kleine kringen dreigen nog al eens weg te deemsteren in de grote wereld van de studentenverenigingen. Elke dag opnieuw proberen we onze stem te laten horen om te overleven. Onder het motto 'samen sterk' besloten we dan ook mee te doen aan de 24-urenloop. Een grote gok, maar we waren stuk voor stuk bereid tot het uiterste te gaan. En jawel, tot het uiterste zijn we gegaan en wel 24 uur lang. Er waren vele helden waarvan velen sneuvelden. Er waren gekken die in de bijtende kou in hun kamerjas en op *sletsen* een toertje rond hosten. Sommigen moesten we naar huis sturen omdat ze, hoewel de uitputting nabij, door een soort waanzin werden bevangen om er toch nog een rondje bij te doen.

Dapper leverden we een nachtelijke strijd om Pepsy voor te blijven, maar moesten uiteindelijk de rol lossen om daarna met een harde kern van tien man de moeilijke ochtenduurtes te overbruggen. Natuurlijk was er ook veel vreugde, zoals de

eerste avond toen er op het geroffel van de djembés een spontaan feestje losbarstte. Hoewel de tweede dag verdoofd door vermoeidheid, stijfheid en glühwein in een waas verliep, steeg de spanning naar het einde toe. We gingen het halen! Bij de aftelling werd iedereen gek en gedragen door de euforie die alle pijn uit onze ledematen wegnam, liepen we allemaal samen een laatste rondje schreeuwend en zingend. We hadden het overleefd.

Onze doodstrijd was echter nog niet voorbij want net op het moment dat iedereen terug normaal de trap op en af kon, stierven we bijna aan een collectieve hartaanval. In de Veto stond de definitieve uitslag van de 24-urenloop en achter Godspeed stond het onoglijke getal 69. Wat, 69? Zelfs als we hadden gekropen, hadden we meer dan drie rondjes per uur gehaald. Het waren er dus 698, maar als dat er had gestaan hadden velen waarschijnlijk gedacht dat het om een drukfout ging. Geen nood echter, kleine kringen zijn van het hardnekkige soort.

Kasper Van Rompay
Preses NFK

Naschrift van de redactie:
De zedduivel had het duidelijk niet op Godspeed begrepen. Onze excuses.

Winnaars Indiana Jones-Wedstrijd

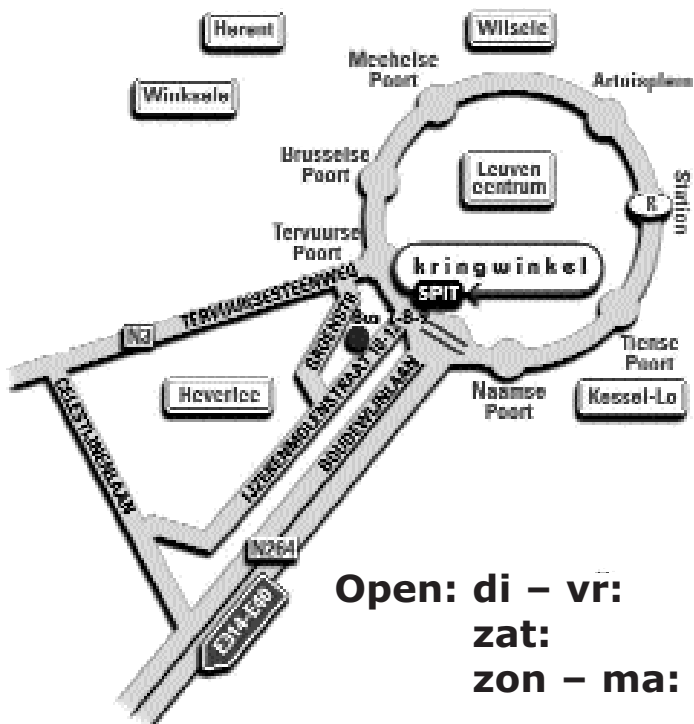
Het juiste antwoord van onze prijsvraag was 'Guy Peckstadt'. Winnen een authentieke heuptas: *Katrien Mols, Franq De Vos, Vincent Lanckmans, Kurt D'Haens, Kim Vyncke, Peter Hermans, Marijke Marsoul, Katrien Van de Vijver, Joachim Heyvaert, Liesbeth De Sutter*. Proficiat aan de winnaars! Zij worden persoonlijk op de hoogte gebracht en kunnen hun prijs komen afhalen.



Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
IJzerenmolenstraat 10-12 te Heverlee
Tel. 016 65 29 57 - web: www.spit.be



Open: di - vr: 10 - 18 u
zat: 10 - 17 u
zon - ma: gesloten

(advertentie)

KRUISWOORDRAADSEL

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Horizontaal

1 Van mij mag Anja Daems die gerust houden - Defensieorgaan 2 Drietal - Gezelschapsspel 3 Godin van het onheil - Minst favoriete windrichting van onze rector 4 Op de voeten rusten - Tijdperk 5 Stevaerts alias - Tantalium 6 Fries water - Heeft Bram Vermeulen verlegd 7 Kunsttaal - Eénjarig dier 8 Hachelijk - Zoogdier 9 Wijnstreek - Antwerpse kleur 10 Theorie - Ex-minister

Verticaal

1 Term uit het vrouwen tennis - Onrust 2 Beroep - Nobele 3 Meest gestolen voorwerp in Leuven - Bezittelijk Vnw. 4 En omstreken - High Tech-bedrijf - Bloeiwijze 5 Verguisde VTM-nieuwsmaker 6 Schrijvend 7 Nederlandse Omroepstichting - Wat man zelden heeft - Japans bordspel 8 Schriftelijk stuk - Mist 9 Leeft van - Jongensnaam 10 Ambtsgewaad - Pijnlijke groente.

Dries De Smet

VORIGE OPGAVE

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	N	A	G	E	B	O	O	R	T	E
2	E	L	L	E	N		N	E	E	R
3	U	I	I	G		B	E	N	D	E
4	S	A	P		G	E	V	E	S	T
5	W	S		G	E	L	E	T		R
6	O		T	E	R	E	N		P	I
7	R	A	U	W	I	G		A	O	B
8	T	I	B	E	T		S	N	E	U
9	E	D	E	L		W	E	N	E	N
10	L	A	N	D	G	E	N	O	T	E



COLUMN

Vrienden

Sinds een aantal jaren is het een steeds meer voorkomende trend om, samen met een aantal vrienden of zelfs mensen die men aanvankelijk amper kent, een huis te huren. Eén persoon van het gezelschap neemt de verantwoordelijkheid ten opzichte van de verhuurder op zich en zorgt ervoor dat iedereen zijn of haar deel van de huur netjes op tijd betaalt. De kamers worden verdeeld en de gemeenschappelijke ruimtes worden compromisgewijs al dan niet ingericht.

Je moet natuurlijk al een klein decennium op de zeebodem doorgebracht hebben om niet te begrijpen dat deze manier van samenleven zijn diepgewortelde oorsprong aan de populaire televisiereeks 'Friends' verschuldigd is. In deze serie leven een zestal twintigers — drie jongens en drie meisjes — in afwisselende constellaties in gemiddeld twee appartementen. De sfeer, die het best als lustig omschreven zou kunnen worden, zit er altijd in en zowat iedere mogelijke — weliswaar heteroseksuele — koppelsamenstelling is er reeds uitgeprobeerd. Al zullen notoire 'Friends'-kenners me hier in uitgebreide mate kunnen verbeteren en aanvullen.

Toch mag het reeds duidelijk zijn waar ik naartoe wil: de lustige sfeer. Een klein voorbeeldje van mijnentwege. Joey en Chandler zijn net terug van een baseball-wedstrijd en ploffen, nog steeds wild van enthousiasme, neer in de sofa van hun vrouwelijke burens. Terwijl ze nog wat nadollen, neemt Phoebe ongeïnteresseerd de fles Ice-Tea uit de koelkast, vult er een kop mee en plaatst die in de microgolfoven. Nog voor het robbedoezende tweetal heeft kunnen opwerpen dat er in den beginne warme thee was en niet omgekeerd, stormt Monica kirrend de woonruimte binnen. Ze stort zich tussen de twee

ravottende kameraden en krijgt dat iemand haar door het badkamerraampje aan het bespieden is. Het gebeuren blijkt echter te behoren tot Ross' project om posters aan de buitenkant van het raam te hangen, zodat enkel de achterkant — die reeds wit is — door het zonlicht verbleekt. Over Ross gesproken: die komt plotsklaps binnenvallen met Rachel in de armen. Zij had immers geklaagd dat haar handtas zo zwaar was en Ross daarop gevraagd of hij haar kon dragen. De gebrekkige kennis van de grammaticale geslachten was de jongeman dan ook duur te staan gekomen en hij zeeg neer in de zetel, alwaar gedegen grollen andermaal zijn deel werden.

Je voelt natuurlijk al nattigheid waarbij de Nijldelta niets voorstelt: gaat het er het éne moment nog jolig aan toe, dan is de volgende dolle daad reeds in aantocht. Dit alles feilloos voorafgegaan door een climaxwerking waarin zelfs wijlen X-session-Gene zijn natuurlijke meerdere moet erkennen en vervolgens naadloos uitgewuifd door een niet minder striemende lachband. Tot zover kolder, kletsboek en kul.

In de Tiensestraat nummer 174 zit Arne op het toilet. Boosweg gehumeurd trekt hij zijn broek op, strompelt over het oneffen tapis-plein tot in de keuken, grijpt de keukenrol en trekt zich terug op zijn vertrekkoord. Dit wordt een puntje op de kotvergadering — als die er al komt. Evy betreedt het huis met de vuilzakken die een dag te laat buitengezet werden en van boven tot onder opengereten zijn. Steven moet eigenlijk naar de les, maar is weer te laat opgestaan. Hij lummelt wat rond en legt zich terug in de zetel. Maarten voelt het water in de douche stijgen; het putje zit verstopt door de vele haren.

Joris Beckers

Discussie in het luchtledige

Op 20 november organiseerde de Vlaamse Technische Kring een debat rond de huisvestingsproblematiek. Na de petitieactie van Sociale Raad (Sora), nu twee weken geleden, beloofde het een pittige discussie tussen stad, universiteit en studenten te worden. De Leuvense burgemeester Louis Tobback praatte de zachte tegenstand echter onder tafel.

Wim Gemoets

Vorige maand nog beweerde de Huisvestingsdienst van de K.U.Leuven dat er dit jaar eigenlijk geen kotenprobleem is. Sora steigerde en kondigde meteen verdere acties aan. Zowel van de stad als van de universiteit eiste Sora onmiddellijke maatregelen. Een debat tussen de drie partijen was dus wel op zijn plaats. De studenten werden vertegenwoordigd door Francis Michels (VVS) en Kristof D'Exelle (Sora). De K.U.Leuven stuurde dan weer Gilbert Verbinen van het Algemeen Beheer naar het debat. De 'grote kanonnen' kwamen echter van de stad Leuven, die verdedigd werd door Jaak Brepoels, de schepen van Huisvesting, en ons aller burgervader, Louis Tobback.

Verbinen beet de spits af met een korte schets van de huidige toestand. Het overschot van 300 studentenkamers is ondertussen al herleid tot 150, maar dat wil niet zeggen dat er geen schaarste meer is. Er zijn nog steeds te weinig kamers vrij om van een stabiele markt te kunnen spreken. Als oorzaken haalde Verbinen onder andere de groeiende populariteit van de K.U.Leuven aan. Gelukkig maar dat de unief in de volgende drie jaar zo'n 700 kamers gaat bijbouwen. Ook de politiek van de stad Leuven kwam ter discussie. Brepoels gaf toe dat de druk op de kotenmarkt gestegen was. Hij wees er wel op dat er geen noemenswaardige invloed van het kamerdecreet geweest is. Bij de invoering van dat decreet, een vijftal jaren geleden, was er immers nog geen sprake van een tekort. Het decreet genoot vroeger dan ook veel meer bijval, terwijl het nu door zowat iedereen bekritiseerd wordt. Daarnaast moet een stad natuurlijk ook nog een stad blijven, dus ook met ruimte voor jonge gezinnen, náást de studenten. Een punt waarover iedereen het al snel eens was.

Tobback ging op hetzelfde elan verder en benadrukte dat je helemaal niet kan weten hoeveel kamers er precies vrij zijn. Hij noemde dit debat dan ook een "discussie in het luchtledige". De stad noch de Huisvestingsdienst



beschikt immers over afdoende cijfers. Het is pas sinds dit jaar dat de stad medewerking krijgt van de K.U.Leuven in de opzet van een kotenbank. Die kotenbank zou dan ook tegen het einde van dit jaar klaar moeten zijn. Verbinen kon die nieuwe, nauwe samenwerking alleen maar beamen. Ter illustratie van de goede verstandhouding werd een oud OCMW-gebouw genoemd, dat de stad aan de K.U.Leuven wil verkopen en waar de universiteit tegen 2005 al 200 kamers kan neerpoten.

Marge

D'Exelle herhaalde het Sora-standpunt en hekelde het gebrekkige huisvestingsbeleid van de stad en de K.U.Leuven. Hij wees erop dat 150 kamers geen veilige marge is en wil dat drie percent van alle koten leeg blijft. Tobback pareerde deze aanval gevat met de vraag waar je die "idioten" gaat vinden die 900 kamers op overschot willen houden. De Leuvense burgemeester stelde verder vast dat de studenten helemaal niet meer ijveren voor een sociale studentenhuusvesting, terwijl dat vroeger toch een hoofdbekommernis was. Dat de studentenbeweging tegenwoordig ook al door het

algemeen eigenaarsyndicaat geruggensteund wordt, is volgens hem een veeg teken aan de wand. Tobback begreep wel dat de stad en de universiteit bekritiseerd worden, maar riep tegelijkertijd op om het daar niet bij te laten, om "u tenminste op een verstandige manier te verdedigen". Iedereen zweeg veelzeggend.

De kritische noot in het debat moest dan maar vanuit het — amper aanwezige — publiek weerklinken. Daar werd de vraag geopperd of de kotenbank niet het middel bij uitstek was om eigenaars op te sporen die geen kotbelasting betalen. Tobback lachte de beschuldiging weg. Er zijn immers belangrijkere zaken, zoals de brandveiligheid, conformiteitattesten en dergelijke meer, die het beleid werkelijk bepalen. De stad kan die gegevens trouwens ook zonder de universiteit verzamelen, zij het dan door "de flicken overal binnen te sturen".

Verstomd

De vraag is natuurlijk nog steeds hoe je de stijgende huurprijzen van de laatste jaren weer een beetje onder controle krijgt. Brepoels geloofde niet dat een groter aantal kamers automatisch met zich meebrengt dat de

huurprijzen zakken. Dat is een redenering, "deze universiteit onwaardig". Ook richt-huurprijzen vormen geen oplossing. Dat zijn slechts indicatieve prijzen en zeker geen wettelijke voorschriften. Als je meer dan die richtprijs wil vragen, doe je dat gewoon en je moet wel helemaal gek zijn om ook nog eens onder die prijs te gaan. De schaarste zou alleen maar blijven. Waar hij geen graten in zag, is een premiereglement om kleine eigenaars aan te moedigen verbeteringen aan hun huis aan te brengen. Een ander voorstel was contracten op een langere termijn, vier of vijf jaar, af te sluiten. Hij was er zich wel van bewust dat deze voorstellen de markt niet zouden kenteren.

Aan het einde van de 'discussie' was duidelijk geworden dat de studentenvertegenwoordigers niet opgewassen waren tegen het verbale geweld van Tobback. Ze bleven tijdens het hele debat dan ook nagenoeg verstomd. De K.U.Leuven van haar kant herhaalde de belofte om de volgende jaren duizend kamers bij te bouwen. En wat de stad betreft: zolang er geen cijfers zijn, is er geen probleem zeker?

www.vtk.be

KORT • KORT • KORT KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT

Ongerstheid rond onderzoeksfondsen

De Vlaamse Regering wil meer greep krijgen op de verdeling van de onderzoeksgelden in allerlei fondsen, zoals het Fonds Wetenschappelijk Onderzoek (FWO) en het Vlaams Instituut voor Technologisch Onderzoek (VITO). Deze instellingen zouden hervormd worden en een directeur aan het hoofd krijgen die rechtstreeks rapporteert aan de regering. De expertgroepen, die nu bindende beslissingen nemen over de betoelaging van universitaire onderzoeksprojecten, zouden dan nog slechts advies mogen verlenen. De plannen van de regering, die overigens kaderen in een ruimere hervorming van de overheid, worden verantwoord vanuit het principe van het primaat van de politiek: het is de verantwoordelijkheid van verkozen politici om het onderzoeksbeleid uit te stippelen. De kritiek was immers al eens dat als academici onderling het geld verdeelden, dat er dan ook al eens niet-wetenschappelijke argumenten meespeelden...

De Vlaamse academische wereld ziet in de plannen echter een poging om instellingen als het FWO te politiseren. De jarenlange onafhankelijkheid zou op het spel komen te staan en de baan

zou vrijgemaakt worden voor politieke benoemingen. Dat zegt onder meer de Vereniging voor Academisch Personeel Leuven (VAPL). Een petitie, opgestart door academici van de Universiteit Antwerpen en de Vrije Universiteit Brussel, circuleert eveneens via Internet. Reeds meer dan tweeduizend (doctoraat)studenten en professoren ondertekenden een oproep aan de regering om de voorstellen in te trekken. De plannen gaan immers in tegen Europese tendensen om de verdeling van het onderzoeksgeld onafhankelijk te laten gebeuren. Volgens de petitie werd de Vlaamse aanpak geprezen in het buitenland.

Tegelijk met de petitie willen de initiatiefnemers een vereniging, Focus Research, nieuw leven inblazen die de belangen van onderzoekers in het wetenschapsbeleid moet verdedigen. Nogal wat doctoraatstudenten krijgen trouwens een FWO-beurs, dus de gevolgen van de hervormingen zijn niet gering. Volgens de laatste berichten zou de regering echter al wat gas aan het terugnemen zijn. De academici, daarin gesteund door de Vlaamse oppositie, blijven nochtans alert. Zo wijst gewezen minister-president Luc Van den Brande (CD&V) erop dat door de hervormingen het VITO onder meer geen contractonderzoek meer zou kunnen verrichten.

Naar een versoepeling van de toegangsbeperking in Geneeskunde?

Federaal Minister van Volksgezondheid Rudy Demotte (PS) bekijkt hoe de numerus clausus van het aantal studenten dat kan afstuderen als arts, kan worden uitgebreid. Sinds een aantal jaren beperkt de federale regering de instroom in het beroep van arts om zo de overconsumptie in de gezondheidszorg tegen te gaan. Hoewel dat een federale bevoegdheid is, heeft de federale minister de medewerking nodig van de gemeenschappen, die bevoegd zijn voor het onderwijs. In de Vlaamse Gemeenschap bestaat er daarom al een tijdje een toelatingsproef. In de Franse Gemeenschap bestaat zo'n toelatingsproef niet, maar wordt er een schifting gemaakt na de eerste drie jaar. Dat zorgt ervoor dat de beperking beneden de taalgrens grotendeels dode letter blijft.

De numerus clausus in Geneeskunde — momenteel is die vastgelegd op 640 nieuwe artsen per jaar — is altijd fel omstreden geweest. Het is immers een inbreuk op de vrije toegang tot het hoger onderwijs. Ook de aantallen die worden gehanteerd, staan ter discussie. Zo wordt niet iedere afgestudeerde arts ook huisarts of specialist. Een aantal werkt ook in het wetenschappelijk

onderzoek en komt dus niet terecht in het systeem van gezondheidszorg. Volgens een aantal experts leidt dit er zelfs toe dat er op termijn te weinig huisartsen zullen overblijven. Zij pleiten daarom voor een bijsturing. In de Franse Gemeenschap willen de universiteiten de toegangsbeperking helemaal afschaffen. In Vlaanderen is men gematigder; enkel de Vrije Universiteit Brussel is een fervente tegenstander van de toelatingsproef.

Minister Demotte wil nu de aantallen optrekken, waarbij er volgens sommige bronnen verhoudingsgewijs meer dan dubbel zoveel nieuwe artsen mogen bijkomen in Wallonië dan in Vlaanderen. Ook zouden er meer specialisten mogen afstuderen aan de universiteit. Dat vindt VLD-senator Patrik Vankrunkelsven, zelf arts, absurd. Hij vermoedt dat de decanen van de faculteiten Geneeskunde erop uit zijn meer studenten-specialisten aan te trekken om zo over goedkope werkkrachten te beschikken. Ook de scheefftrekking tussen Vlaanderen en Wallonië, waar er nu al te veel artsen zouden zijn, kan voor Vankrunkelsven niet door de beugel. Het is dus afwachten of Demotte kan doorzetten met zijn plannen wanneer de VLD hier tegen is. Volgens het klassieke liberale partijstandpunt is vrije toegang immers belangrijk, dus een evaluatie van de numerus clausus diene sowieso plaats te vinden.

(tl)

Kwaliteit heeft zijn prijs

Met rijmende slogans als 'meer centen voor onze studenten', 'te weinig euro's maakt van ons neuro's' en 'Vanderpoorten aan de top, wij aan de dop' trokken de Vlaamse hogeschoolstudenten en hun docenten op woensdag 19 november massaal naar het kabinet van Minister van Onderwijs, Marleen Vanderpoorten. Ze wilden daarmee tonen dat hun geduld werkelijk op is, net als het geld.

Hanne Vermeiren

Voorzien van toeters en bellen trokken vorige week woensdag zo'n 13.000 Vlaamse hogeschoolstudenten naar de Albert II-laan. Daar troepten ze samen voor het kabinet van Minister Vanderpoorten. De organisatoren — de drie vakbonden ACOD, COC, VSOA, de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) en de VLHORA (Vlaamse Hogescholen Raad) — waren zeer blij met deze opkomst. Even gelukkig waren ze met de 51.200 handtekeningen die ze op hun petitie verzamelden. Hiermee overschreden ze ruimschoots de geplande 15.000 en kan het Vlaams Parlement niet anders dan aandacht besteden aan de problematiek.

Die problematiek behelst vooral het geldgebrek van de hogescholen. In '95 werden hun toelagen immers bevroren, maar steeg wel het aantal studenten met tien procent. Daarnaast vinden de hogescholen dat het niet kan dat de gemiddelde universiteitsstudent per academiejaar 256 euro krijgt die aan sociale voorzieningen kunnen uitbesteed worden. Voor hogeschoolstudenten is dit immers maar 163 euro per academiejaar. Hierdoor kan er minder gedaan worden voor hogeschoolstudenten in de sociale sector. Bij de KHLeuven vertaalt dit zich in een mank huisvestingsbeleid.

De KHLeuven was uitdrukkelijk aanwezig met allemaal dezelfde witte vuilniszakken en de citroenen die de docenten bij hadden, symbool voor 'uitgeknepen' te worden. Lies Vanden Schrieck, eerstejaarsstudente aan de Sociale Hogeschool KHLeuven: "Het is schandalig dat een hogeschoolstudent minder geld krijgt dan een universiteitsstudent. We willen toch allemaal gewoon studeren om later een goede job te hebben?"

In de toespraken van verschillende vooraanstaanden uit de organiserende verenigingen kwamen behoorlijk wat uitspraken die op gejoel en applaus onthaald werden. Valentina Gatti, ondervoorzitter van VVS sprak over loze belofes. "Ambitie is niet om te zeggen dat je het hebt, maar om het te tonen!". Rudy Van Rentegem, de personeelsvertegenwoordiger, sprak dan weer over een recent onderzoek waaruit bleek is dat de werkdruk voor het hogeschoolpersoneel nog nooit zo hoog is geweest. Het uitspreken van de naam 'Marleen' was steeds goed om een concert van boegeroep teweeg te brengen.

De meeste aandacht ging toch naar de groepjes die optraden. Ze kwamen vanuit verschillende hogescholen en brachten zowat alles, gaande van klassieke muziek tot rock. Voor de aanwezigen geen probleem, als het maar dansbaar was en als ze maar konden meefluiten. De meesten zochten — en vonden — een manier om zich twee uur te amuseren.

Tot vier uur duurde het hele spektakel, dan begonnen de eerste mensen af te druipen en huiswaarts te keren. Uiteindelijk kwamen er geen concrete belofes meer uit de bus die dag, maar daarop hoopten de hogescholen ook niet meteen. Of om het met één van hun eigen slogans te zeggen: "Vanderpoorten, straks zijn het verkiezingen. Wie denk je dat zal moeten gaan?"



(foto's Christophe De Belder)



VETO'S VISITATIECOMMISSIE (9): BOEK- EN BIBLIOTHEEKWEZEN

"De domheid van de Belgen"

Toegegeven, het was eerder toevallig en vooral per ongeluk dat we in de les Boek- en Bibliotheekwezen waren beland deze week. Of dreef het lot ons naar deze aula? Hetzij toeval hetzij het lot, we zouden er het beste van maken.

Mies Cosemans

Het moet gezegd worden, nog nooit werden de leden van Veto's Visitatiecommissie zo hartelijk ontvangen als op de voorlaatste rij van lokaal 03.18 in het MSI deze bepaalde derde donderdag van de maand. Terwijl we ons nestelen in de krappe aulazeteltjes, worden we wat gestommel en gefriemel op de rij achter ons gewaar. Er wordt gelachen, jassen uitgedaan en gevraagd wie de koekjes en koffie nu eigenlijk meegenomen heeft. Zoals het goede visitatiecommissarissen betaamt, draaien we ons om en houden een blitsinterview. Veel wordt duidelijk. Het gaat hier om een reünie van enkele mannelijke studenten die in de aula de uitgelezen plaats zien voor hun "nostalgimoment". Ook ons worden koffie en koekjes aangeboden, maar streng en objectief als we zijn, weigeren we. We hebben namelijk een missie: een oordeel vellen over het vak Boek- en Bibliotheekwezen.

Dakwerker

Voor de les van vandaag heeft professor Lodewijk Simons — speciaal voor ons? — voor een gastcollege gezorgd. Het betreft hier een uiteenzetting over de geschiedenis van onze Leuvense universiteitsbibliotheek door professor Jan Roegiers. Het wordt een triest verhaal over vernieling, bombardementen en een moeizame wederopbouw. Totnogtoe kent de geschiedenis gelukkig een goed einde, bewijs daarvan zijn de uitgebreide collectie boeken en handschriften die er nu te vinden zijn. Namen als Karel van Croy, Erycius

Steekkaart

F0276a Boek- en Bibliotheekwezen Prof? Lodewijk Simons, deze week bijgestaan door gastprofessor Jan Roegiers
Wanneer? Donderdag van 14u tot 16u
Waar? MSI 03.18
Wie? Studenten uit de licenties Geschiedenis (Oudheid, Middeleeuwen, Nieuwe en Nieuwste Tijd), licenties Communicatiewetenschappen en gediplomeerden in de Aanvullende Studies van Culturele Studies
Paauze? De gezonde tien minuten, zoals het hoort

Puteanus, Laureis Beyerlinck, Cornelius Anselius, Domenicus Snellaerts en anderen worden ons om de oren geslingerd. Veel worden we er niet uit wijs.

Hoewel we zien dat professor Roegiers zelf van zijn uiteenzetting geniet, kan dat niet van alle studenten in de zaal worden gezegd. Hier en daar wordt er zwaar gezocht en net voor de pauze horen we van overal onrustig geschuifel. Terwijl de jongens achter ons zichzelf nog wat koffie inschenken, bladeren de meisjes voor ons in een klein fotoalbum. Ook ons kan de materie niet blijven boeien. Een dakwerker, in strijd met enkele hardnekkige dakpannen op het gebouw langs ons, trekt onze aandacht. Bizar toch, hoe de meest banale dingen zo interessant kunnen lijken tijdens een les. Vooral dan de zaken die zich aan de andere kant van het venster afspelen. In de buitenwereld, daar waar de vrijheid lonkt.

Boete

Professor Roegiers blijft onvermoeid en begeistert verder vertellen. Weemoed en ongeloof in zijn stem wanneer hij spreekt over de vernielingen die de Duitse bezetter in beide Wereldoorlogen in de universiteitsbibliotheek aanricht. Het lijkt haast alsof hij de hele geschiedenis van de bibliotheek, met als beginpunt het jaar 1445, zelf heeft meegemaakt. Plots worden we opgeschrikt

door gelach in de zaal. Paniek! We hebben klaarblijkelijk iets grappigs gemist. De professor vertelt met een glimlach op het gezicht hoe het mogelijk is dat één bepaald boek in de bibliotheekcollectie de aanslagen, vernielingen en bombardementen van de twee Wereldoorlogen overleefde. Het boek werd gespaard doordat een ongehoorzame professor, waarvan de naam ons ontschiet, het in 1914 ontleende en het pas een halve eeuw later terugbracht. Enkele studenten vinden dit ongehoord en vragen zich luidop af waarom ze nog boetes betalen.

Hoewel de universiteitsbibliotheek van Leuven veel faam geniet in het buitenland, zal België altijd geconfronteerd worden met één bepaald feit, zo weet professor Roegiers ons nog als afsluiter te vertellen. Na de kwestie Leuven werden de boeken verdeeld over de universiteiten van Leuven en Louvain-la-Neuve volgens het "even-oneven-principe". Dit wil zeggen dat alle even boeknummers in de ene bibliotheek belandden en de oneven nummers in de andere. Overal ter wereld staat dit bekend als "de domheid van de Belgen", besluit de professor met een kwinkslag. Professor Simons neemt het woord weer over en bedankt professor Roegiers voor zijn interessante uitleg waarna hij nog iets onverstaanbaars murmelt. Er wordt gelachen. Wederom missen we de grap.

"Creativiteit is het sleutelwoord van de 21e eeuw"

Vlaanderen mist creativiteit en ondernemingszin. Daarom ging onlangs de ondernemingsconferentie van start. Een enveloppe van 75 miljoen euro ruggensteunt de beste ideeën. De minister-president bruist er alvast van.

Joris Beckers & Kris Malefason

Veto: Na uitvoerig filibusteren werd het migranten-stemrecht goedgekeurd in de senaatscommissie. Wat vindt u hier persoonlijk van?

Bart Somers: «Mijn partij heeft daar een heel duidelijk standpunt in. Stemrecht moet gekoppeld worden aan de Belgische nationaliteit. Onze samenleving van allochtonen en autochtonen is een boeiende uitdaging. Op één generatie tijd is Vlaanderen van een mono- naar een multiculturele samenleving geëvolueerd. Dit is een proces dat heel snel gegaan is, voor sommige mensen té snel. Het vraagt een aanpassing van iedereen en brengt heel wat kansen met zich mee, maar ook heel wat problemen en die mogen we niet minimaliseren.»

«Waar de politici nu eigenlijk mee bezig zijn, is een symbooldossier totaal uitgegroeit. Terwijl honderden andere symbooldossiers een veel grotere uitdaging vormen. De discussie van het al dan niet verlenen van stemrecht aan migranten is bijvoorbeeld geen oplossing voor de problemen die we kennen in de steden. Het is spijtig dat de partijen die nu veel energie steken in dit dossier eigenlijk beter hadden geïnvesteerd in het oplossen van andere problemen: op de arbeidsmarkt, in het onderwijs, in de steden...»

Veto: Cijfers wijzen, bijvoorbeeld, uit dat de sociale afkomst van studenten aan hogescholen rechtstreeks determinerend is voor hun studieresultaten.

Somers: «Dit is voor een liberaal een ondragelijke gedachte. Het uitgangspunt van het liberalisme is dat je weliswaar geboren kunt worden in een bepaald sociaal milieu, maar dat je bij de uitbouw van je leven gelijke kansen moet hebben. Iedereen moet in de samenleving op een gelijke manier kunnen starten. Als we vaststellen dat iemands sociale afkomst nog steeds sterk bepalend is voor zijn of haar slaagkansen in het onderwijs, dan is dit iets wat elke rechtgeaarde liberaal of democraat moet doen revolteren.»

«Ik denk niet dat deze regering de afgelopen jaren de ogen heeft gesloten voor dit probleem. Het decreet 'gelijke onderwijskansen' werkt aan die drempels, want het is precies in het basisonderwijs dat deze problemen van ongelijke kansen starten. Het blijft een prioriteit om ervoor te zorgen dat mensen aan het begin van hun actieve levensloop er kunnen staan op een manier die niet gedetermineerd is door het milieu waar ze uit voortkomen. Als de ene dan meer begaafdheid heeft dan de andere, meer of minder gemotiveerd is, dan is dit de individuele verantwoordelijkheid. Vandaag kunnen we echter nog steeds niet zeggen dat iemand met een universitair diploma dit uitsluitend te danken heeft aan zijn eigen persoonlijke inzet, en omgekeerd.»

Muur

Veto: Wat de persoonlijke inzet betreft: momenteel loopt de ondernemingsconferentie. Wat is er mis met de ondernemingszin van de Vlaming?

Somers: «De ondernemingszin is ongelofelijk belangrijk voor onze samenleving. We leven in een geglobaliseerde wereld. Toen ik nog aan de universiteit zat, heb ik de Berlijnse muur zien vallen. Ik ben groot geworden in een klimaat waarbij Europa in twee gesneden was en er niet gedacht werd vanuit een geglobaliseerd concept. Vandaag wonen we in een geglobaliseerde wereld en hebben we als regio de opdracht om onze

concurrenten voor te zijn. De politiek heeft als doel ervoor te zorgen dat de generatie na ons het beter stelt, dan die voor ons.»

«Concreet houdt dit in dat ons bedrijfsleven voldoende competitief blijft. Competitiviteit is niet enkel realiseerbaar via de prijzen van goederen, want dan denk je onmiddellijk aan de loonkosten. Hier verliest Vlaanderen sowieso van China, de derdewereldlanden en het Oostblok. Onze loonkost moet echter wel concurrentieel blijven tegenover de buurlanden. Daar moeten we het van onze kennis en creativiteit hebben. De uitdaging bestaat erin, datgene wat we doen creatiever en innoverender te doen dan elders. Dit kunnen nieuwe niches, producten, diensten... zijn of het creëren van een eigen specifieke markt. In de 21ste eeuw zal 'creativiteit' het sleutelwoord zijn.»

«Europa begint stilaan de seniorie van de wereld te worden. Vandaag is de gemiddelde Europeaan 1,7 jaar ouder dan de gemiddelde

momenteel op de arbeidsmarkt komt en moet kiezen tussen het comfort van het werknemersstatuut of de risico's van de zelfstandige, dan kiest hij voor het veilige werknemersstatuut.»

«De sociale zekerheid moeten we zeker behouden zoals die nu is. Dit is een kostbaar goed, maar de hindernissen om een eigen onderneming te beginnen moeten we wegnemen. Op langere termijn creëer je hierdoor uiteindelijk ook nieuwe jobs.»

Rechtbanken

«De paperassen zijn een ander obstakel. De hele papierwinkel die erbij komt kijken, schrikt heel veel mensen af. Daar kunnen wij als overheid iets aan veranderen en dit kost de staat niks. Ook is er een probleem van inkomensonzekerheid. Iemand die met een eigen zaak begint, maakt zich grote zorgen of hij de eerste maanden wel rond zal komen. Hier steekt het comfort van de



(foto Pieter Baert)

"We leven in een cultuur waar de middelmaat de norm geworden is"

met wat ze graag doen. Dit wil ik zo behouden. Als er ooit een middel tegen aids gevonden wordt, is de kans groot dat dit in Vlaanderen gebeurt.»

Veto: Is dit niet het uiteindelijke doel van het project: meer jobs creëren?

Somers: «Aha, daar is mijn verhaal mee begonnen: meer welvaart. Zelfontplooiing, zelfrealisatie en economische meerwaarde gaan meer en meer samen. Vroeger zag men werken en vrije tijd waarin je je kon ontplooiën als twee verschillende elementen. Steeds meer creatieve jobs zijn jobs waarin je het beste van jezelf kunt steken. Dit zijn de jobs van de toekomst. De tegenstelling tussen werken en onszelf ontplooiën vervalt en er ontstaat een synthese. In die zin is ondernemen creativiteit, maar draagt het ook bij tot de economische welvaart. Zoals ook de dynamische ondernemingen deze zijn waar de werknemers actief betrokken worden en verantwoordelijkheid dragen en waar ze zich goed voelen.»

Veto: Welke rol speelt het onderwijs?

Somers: «De zin om te ondernemen begint in het onderwijs. Ik heb rechten gestudeerd en had nog geen enkele rechtbank vanbinnen gezien toen ik afstudeerde. Hoeveel studenten zijn er niet die, als ze de Alma Mater verlaten, nog nooit een fabriek vanbinnenuit gezien hebben? Ze weten niet

echt wat een bedrijf is of wat het is om er te werken. De academische wereld en de hogescholen zijn een schitterende biotoop. Je leert er niet enkel heel veel uit de boeken, maar je ontplooi je er ook als mens. Een element ontbreekt er: op geen enkele manier krijg je voeling met het bedrijfsleven. Het bedrijfsleven, waarin de meerderheid van de afgestudeerden de volgende veertig jaar actief zal zijn. Daarom moeten we proberen meer mensen er vertrouwd mee te maken en de angst of drempels om zelf een eigen zaak te beginnen weg te nemen. Niet enkel hogeschoolen moeten we vertrouwd maken met het bedrijfsleven. Ook bij de laaggeschoolden moeten we dit doen.»

«Leerkrachten hebben ook een belangrijke taak omtrent de perceptie die leeft bij kinderen over het bedrijfsleven. Het begrip onderneming is niet bepaald positief. Het zijn stinkfabrieken die problemen veroorzaken, willen uitbreiden, voor verkeersoverlast zorgen, belastingen ontdruken en vuile gassen de wereld in sturen. Het beeld dat ze niet hebben, is dat bedrijven zorgen voor onze welvaart, jobs en inkomen en dat ondernemers vaak keihard werken en vaak heel wonderbaarlijke dingen uitvinden die ons leven comfortabeler maken.»

«Vlaanderen heeft nood aan een cultuuromslag. We leven in een cultuur waar de middelmaat de norm geworden is. Iedereen die in Vlaanderen zijn kop boven het maaiveld uitsteekt, wordt bedreigd. Dit is ook een afgunstmaatschappij: iemand die succes heeft, die slaagt in wat hij doet, wordt afgunstig bekeken. Wie ambitieus is, is verdacht.»

Veto: Als ludieke afsluiter: hoe hoog schat u de kansen in dat de Olympische Spelen naar Vlaanderen komen?

Somers: «Ik acht die kansen ongelofelijk hoog. En het feit dat u dit ludiek noemt, tekent juist uw gebrek aan ambitie.»

Amerikaan. In 2050 is de gemiddelde Europeaan zeventien jaar ouder. De vraag is: hoe kunnen wij concurreren met de Aziaten? Zij zijn veel jonger, hun onderwijs wordt steeds beter en miljarden gemotiveerde mensen willen er hun welvaart verhogen.»

«Hier ligt voor mij de oplossing: Vlaanderen moet kiezen voor ondernemerschap. Voor mij is dit kiezen om initiatief en risico's te nemen en de talenten en creativiteit in de mensen maximaal naar buiten te brengen. Maar in de voorbij 42 maanden zien we dat van de actieve bevolking in Vlaanderen slechts vier procent een eigen zaak startte die vandaag nog bestaat. Het gemiddelde van vijftien andere Europese landen is acht procent. We zijn misschien het land van de plantrekkers, maar niet het land van de ondernemers, zoals altijd gedacht wordt.»

Veto: Wat zijn dan de hindernissen?

Somers: «Er zijn heel veel factoren die bepalen waarom iemand schrik heeft om aan een eigen zaak te beginnen. Zoals bijvoorbeeld het hoge niveau van sociale bescherming, die werknemers in dit land genieten. Wanneer een 20-25-jarige

werknemer af tegen de enorme financiële onzekerheid van de startende ondernemer. Waarom zouden we de middelen die we nu geven aan iemand die werkloos is, ook niet geven aan iemand die een eigen onderneming wil starten? We activeren het leefloon en behalve een minimale controle aan de hand van een businessplan hoeft die persoon zich gedurende een jaar geen zorgen te maken. Dit is een enorme stap vooruit voor starters die in het begin niet genoeg verdienen om te overleven.»

«De vergrijzende samenleving is er ook een die veel minder risico's durft te nemen. We moeten echter veel meer onze nek durven uitsteken en risico's nemen, anders zijn we onszelf in slaap aan het wiegen. Als overheid moeten we ervoor zorgen dat mensen die een droom hebben, dit kunnen realiseren door de drempels zoveel mogelijk weg te nemen. In Vlaanderen zijn er nog steeds honderden grote of kleine ondernemingen die tot de absolute wereldtop behoren. Deze ondernemingen zijn gestart door gasten die een droom hadden. Deze mensen zijn ongelofelijk gelukkig, want dit zijn mensen die al gans hun leven bezig zijn

Nu dinsdag 25 november vindt er om 16u een debat plaats in het MTC over ondernemen in Vlaanderen met Bart Somers en de professoren Sleuwagen en Crijns in het panel. Yves Desmet modereert.

Leuven swingt

Naar goede gewoonte pakt De Volle Tent uit met een zestal concerten bestaande uit grote en minder grote namen. Je kunt hiervoor terecht op drie verschillende locaties: Jeugdcentrum Vleugel F, STUK en de Schouwburg.

Sieghild Lacoere

Sisser

Vanaf 13u kan je in het Jeugdcentrum terecht voor een intiem optreden met Axl Peleman in het kader van UUR KULTUUR. De naam moet je wel bekend in de oren klinken. De man speelde in het verleden bij Ashbury Faith en toen dat met een gerechtelijke sisser affliep en hem volledig uitputte vond het hij enkele jaren later toch de moed om met een nieuw project te starten: Camden.

Minder bekend is de Leuvense band Ropefly. Hun muziek wordt nu eens omschreven als piano-poprock, dan weer als ingetogen muziek. Met piano, drums, een zangeres en sinds kort ook een bassist zullen ze je tussen 14u30 en 15u30 proberen in vervoering te brengen.

Ook afkomstig uit het Leuvense maar totaal wat anders brengen Lenny en de Wespen. Het meest opvallende is de taal waarin Lenny zingt. Neen, deze keer geen Engels maar onze eigen taal die door zijn hersenspinsels, die tot uiting komen in zijn teksten, zowaar hip klinkt. In 2002 wonnen Lenny en de Wespen — toen nog gewoon Wesp — op het Interfacultair Songfestival nog de publieksprijs, de prijs voor beste eigen nummer en de prijs voor beste opgelegde cover. Door sterke teksten te combineren met een heel specifiek zanggeluid mogen ze eind november in de finale van de Nekka-wedstrijd spelen.

Alle optredens zijn gratis. Enkel voor Sven van Hees en The Svengali Squad live en Spinvis moet je vier euro neertellen. Voor betalende optredens is het nodig te reserveren bij CJP: 02/203.02.00 of projecten@cjp.be.

Tweemaal toffe prent in De Volle Tent

De Volle Tent staat niet alleen voor muziek, dans en workshops, maar ook voor dat andere leuke medium, te weten film. De organisatie deed een lovenswaardige keuze met het warme, studentikoze *L'auberge espagnole* en de tragiverfrissende documentaire *Promises*.

Hannes Dedeurwaerder

Op 26 november is het weer alle hens aan dek voor alweer een veelbelovende editie van De Volle Tent. Wie tussen de theaterproducties, gitaarworkshops en hitsige optredens door even wil uitblazen, moet in Cinema ZED zijn voor twee pareltjes van filmkunst. Daarnaast kan de cinefiel tussen 10u en 22u her en der in het STUK-gebouw terecht voor vijf (experimentele) kortfilms, die op diverse televisieschermen met koptelefoon doorlopend worden vertoond.

Het welbekende en bijzonder gezellige STUKcafé opent als eerste haar deuren. Je kunt er vanaf 10u meteen terecht voor een, naar eigen zeggen "heerlijk filmontbijt", om vervolgens tegen elfen in Cinema ZED naar *L'auberge espagnole* te gaan kijken. In deze film vertrekt de Parijse student Xavier naar Barcelona op Erasmus, zijn mokkend liefje (Audrey Tautou uit *Amélie Poulain*) achterlatend. Hij verblijft er in het studentenhuus *Spaanse herberg*, waar zich een allegaartje van Europese jeugd ophoudt: een Britse, een Italiaan, een Duitser, een Andaluische, een Deen en — *hoihoi* — een Belgische lesbo. Onnodig te zeggen dat dit troepje zal af te

Trio

Superbox komt tussen 16u en 17u de Labozaal onveilig maken met hun gitaarpop en vlotte melodieën. 'Sissy boy', 'Getting Better' en 'Half a cow' zijn enkele van de bekendste nummers uit hun repertoire die veel *airplay* kregen op Studio Brussel. Sinds eind september bracht het Limburgse trio een nieuwe single 'Gotta Try' uit die het meer dan behoorlijk doet.

Tom Helsen heeft in het kader van de Volle Tent drie singer-songwriters uitgenodigd om een akoestisch optreden te geven. *Helemaal alleen in de Volle Tent* heet het concept en dat is het ook: elke singer-songwriter geeft apart een optreden in het STUKcafé. David Janssen, de zanger van Palomine, die voor één keer zijn band thuis laat, mag openen. Jonathan Vandebroek alias Milow mag als tweede in de rij met zijn fantastische stem op het podium plaatsnemen. Lume alias Hannelore Bedert kan met haar ongelooflijke stem en pianospel het publiek stil krijgen. Als laatste in de rij sluit Tom zelf het optreden af. Dit allemaal vindt plaats tussen 17u30 en 20u30.

Sven Van Hees, een bekende naam in het dj-wereldje, komt met The Svengali Squad live de pannen van het dak spelen. Om 22u wordt de Labozaal gevuld met een mix van jazz, funk en soul door de vier klassieke muzikanten en de beatmaster zelf.

Collagepop

De Nederlander Erik de Jong weet als Spinvis als geen ander hoe hij vindingrijk dingen in het Nederlands kan verwoorden. Zijn collagepop weet je op de een of andere manier altijd te pakken en blijft soms dagenlang in je hoofd hangen. De nog weinig bekende Ane Brun komt helemaal uit Noorwegen om het voorprogramma van Spinvis te spelen. Het optreden van Spinvis begint om 20u in de Schouwburg.

Schrijvend

Helaas niet zo opbeurend, maar evenzeer de moeite, is de documentaire die je vervolgens om 15u kunt bekijken: *Promises* bekijkt het Palestijns-Israëliësch conflict vanuit het standpunt van het kind. In 1997 trok de Amerikaanse journalist Goldberg naar Jeruzalem, alwaar hij vier joodse en drie Palestijnse kinderen tussen 9 en 13 jaar oud interviewde. Uit hun getuigenis blijkt niet alleen welke vernederingen zij moeten ondergaan — de controle aan de checkpoints is bijvoorbeeld een dagelijkse hel —, maar ook hoe weinig ze eigenlijk van elkaar weten; ondanks het feit dat ze op luttele honderden meters van elkaar leven, houden ze er totaal uit de lucht gegrepen vooroordelen en haatgevoelens op na. Het is schrijvend om vast te stellen hoe dit aanslepende conflict zich reeds in kinderzieltjes wortelt, maar anderzijds is het goed om eens iemand anders dan Sharon of Arafat het probleem uit de doeken te horen doen. Want op den duur zou je vergeten dat het ook om mensen gaat...

Beide films zijn gratis te bezichtigen. Wie dus om onverklaarbare redenen op 26 november plots zin heeft in een goede film waarvoor zelfs geen eurocent moet worden opgehoest, weet waar hij moet zijn.

Zonderlingen op zolder

Tijdens De Volle Tent spelen er twee theatervoorstellingen in STUK. Een daarvan is *Zolderling van Bronks* in samenwerking met Antigone.

Evie Ruymbeke

Zolderling is het eerste geesteskind van Jan Sobrie (KVS) en Joris van den Brande, vorig jaar in STUK met *'t wild vlees* van Action Malaise. Beiden studeerden in 2002 af aan het RITS. Toen Bronks hen vroeg een jeugdtheaterproductie te maken, besloten ze de uitdaging onder de vleugels van Jos Verbist aan te gaan. Inderdaad, je leest het goed, we praten over een *jeugdtheaterproductie*. Waarom dit stuk op De Volle Tent, dat zich toch eerder richt op publiek dat de kinderschoenen ontgroeid is? Volgens Frank Geypens, persverantwoordelijke bij STUK, is er in de wereld van het jeugdtheater af en toe een parel te vinden die hij zijn publiek niet wil onthouden. Deze productie is daar een schoolvoorbeeld van.

Zolderling behandelt serieuze thema's zoals verliefdheid en het geheimhouden daarvan, scheiding, pesten en eenzaamheid op een spitsvondige, vinnige manier. De acteurs Jan en Joris vertellen het verhaal van de jongens Jan en Joris, twee vrienden die zich elke woensdagmiddag terugtrekken op een zolderkamer in het huis van één van beiden. Vandaaruit stappen ze binnen in hun eigen kleine fantasiewereld. En in die wereld zijn ze allebei wie ze willen zijn in

het echte leven: stoer, vlot en geliefd. Want op school zijn beiden schuchter en zwijgzaam. Het wordt ook duidelijk dat ze allebei verweven zitten in een ingewikkeld net van relatie-en gezinsproblemen.

Zucht

Het stuk is ontstaan toen Joris Van den Brande, na het spelen van *Accident2001* op het Bronksfestival in 2001, een uitnodiging kreeg om een echte theaterproductie op poten te zetten. Hij haalde er zijn jaargenoot Jan Sobrie bij. Samen schreven ze een tekst met thema's als 'groot worden' en vooral over liefde die vriendschap is. Het feit dat de jongens op zolder zitten, gaf aan hen een grote vrijheid inzake gebruik van fantasie. Dat is ook het vaatje waaruit ze tappen en ondanks de zware thema's is de voorstelling niet zwaar of depressief, maar aangenaam, prikkelend en humoristisch.

De acteurs hebben in feite heel de productie gemaakt vanaf de eerste letter op papier tot de laatste zucht op scène. Toen Joris de opdracht kreeg, zijn Joris en Jan echt samen gaan zitten, hebben ze samen geschreven, samen gerepeteerd, geschraapt en geoeffend, en onder supervisie van hun ex-docent Jos Verbist werd Zolderling een energiek, hilarisch en tot de verbeelding sprekend stuk. Hun werk werd ook beloond: in 2003 werden ze genomineerd voor het Theaterfestival en genomineerd voor de Watt-prijs. Een jeugdtheaterstuk voor het kind in elk van ons. Voor ons, dus.

Apfelstrudel in het nieuwe provinciehuis

De Volle Tent stuurt je op één dag de wereld rond: van hippe Braziliaanse ritmes, over Hollands surrealisme, naar het oubollige gejedel waarop het nieuwe provinciehuis woensdag wordt onthaald.

Een busje, de Funikular, neemt je mee op reis naar een pittoresk alpendorpje, Genau genaamd, aan de voet van een imposante bergketen — lees: het nieuwe provinciehuis. Langs een steile pas die zich vervaarlijk omhoog slingert, houdt de alpenbus enkele keren halt bij een paar opmerkelijke bezienswaardigheden. Toeristen die hun eigen tocht willen uitstippelen, kunnen daar reeds de bus verlaten. De haltes zijn STUK, Jeugdcentrum Vleugel F, Cultuurcentrum en uiteraard, omhuld in ijle mist: het provinciehuis. Wie alle haar-speldbochten overleeft, wacht een *spafige* trip van de kelders tot de nokken van dit grijze blok.

Hoewel je de Tirolse inkleding van deze rondleiding kan interpreteren als een kwinkslag naar de provinciale politiek, blijft het niet bij dit originele concept. Als archaische structuren die worden opgefrist, zitten de chalet aan de voet van het provinciehuis en enkele plekken in het gebouw zelf, volgepropt met overweldigend multimediegegochel. Wie wil proeven van een muzikale maaltijd of een virtueel relaxatiebad wel ziet zitten, kan zich onderdompelen in deze schijnwereld die de artiesten van het Belami label hebben geschapen. Om 17u toveren ze de chalet zelfs om in een concertzaal, zonder fanfare, maar even psychedelisch als het hele opzet. Of het de moeite loont? *Genau!*

www.bel-ami.be

(ks)

"Ik maak geen kleine, ziekelijke verhaaltjes meer"

Acht jaar na Humo's Rock Rally en twee platen rijper staat Tom Helsen waar hij wilde staan. Muziek is zijn broodwinning en tussen de soep en de patatten timmert hij rustig verder aan de weg naar de roem. Een weg waarop hij wel eens gids speelt voor jong talent als Jonathan Vandebroeck.

Kurt Smeets & Sieghild Lacoere

Veto: Vanwaar de idee een optreden te geven in het STUKcafé, omringd met je favoriete singer-songwriters?

Tom Helsen: «Die jonge talenten traden vaak op in groepjes die ik niet goed vond. In een arrogante bui heb ik hen dan voorgesteld om een keer iets alleen te brengen. Ze stemden toe en woensdag mogen ze hier allemaal een half uur komen spelen. David Janssen, zanger van Palomine, eindigde twee jaar geleden tweede op een rockwedstrijd en nam een demo op, 'Brand new start', die vrij veel gedraaid werd op Radio 1. Hannelore Bedert is amper 19 en speelt schitterende liedjes achter haar piano. Een geweldige belofte. En natuurlijk Jonathan, alias Milow, die een fantastische stem heeft. Alle mensen die ik heb uitgenodigd springen er werkelijk bovenuit. Meer kan ik daar eigenlijk niet over vertellen, je moet gewoon komen kijken.»

Jonathan Vandebroeck: «Het begint rond vijf uur 's avonds, net als de avond invalt. Schitterende sfeer!»

Soundcheck

Veto: Sluit dat aan bij de werking van het STUK als productiehuis: jonge artiesten een kans geven om een voorstelling in elkaar te steken en hen zo een springplank bieden naar het grote publiek?

Vandebroeck: «Op muzikaal vlak gaat dat principe jammer genoeg niet op, want alles wat te toegankelijk is, wordt niet geprogrammeerd.»

Helsen: «Ze programmeren inderdaad heel alternatief. Steven (Vandervelden, muziekcoördinator STUK, *sl/ks*) stelde me daarom voor dat ik eens iets organiseerde rond singer-songwriters omdat ik gespecialiseerd ben in dat genre. Ik beschouw het als een buitenkans om in het STUK muziek te brengen die ik graag hoor en die open staat voor een breder publiek.»



(foto Pieter Baert)

gemakkelijk leventje.»

Veto: Jullie hebben samen ook een demo opgenomen?

Vandebroeck: «Ik heb met Tom drie liedjes opgenomen met het oog op de voorrondes van Rock Rally in januari. Als dat meevalt, wordt het de perfecte springplank om meer optredens te geven.»

Helsen: «Na Rock Rally werd ik ook vaak

de preselectie.»

Veto: Wil je een boodschap uitdragen via je muziek?

Helsen: «Ik wil gewoon opstaan en liedjes maken. Drie jaar geleden ben ik gestopt met werken, maar voordien werkte ik wel twee dagen in de week in een grafisch bedrijf. De grote affiche van Cinema ZED aan de voorkant van het STUK heb ik nog getekend.»

Vandebroeck: «Ik wil ook gewoon bezig zijn met muziek, maar voorlopig combineer ik het nog met mijn studies politieke wetenschappen. Als ik aan het studeren ben, komen er meestal wel goede ideeën. Als ik niets doe, zoals vorige zomer, presteer ik ook niks op muzikaal vlak. Tom heeft mij trouwens aan werk geholpen in het STUKcafé. Ik tap hier nu twee avonden in de week.»

Olifantenhuid

Veto: Neemt het een beetje druk weg als je werkt of studeert, zodat je niet volledig afhankelijk bent van je muziek?

Helsen: «Hoe langer je bezig bent met muziek, hoe meer je aan zelfvertrouwen wint. Het management, de platenfirma, het boekingskantoor: allemaal mensen met ervaring die je goed kunnen begeleiden. Vroeger bracht ik als een kiekeu zonder kop een plaat uit en zag ik verder wel, maar zo'n omkadering tekent alles uit waardoor je al brute pech moet hebben vooraleer een plaat flopt. Ik heb ook al op alle mogelijke plaatsen gespeeld, voor alle soorten publiek, met mensen die niet aan het luisteren waren zodat het geroezemoes volledig boven de muziek uitkwam. Doorheen de jaren kweekte ik een olifantenhuid.»

Veto: Hoe sta je tegenover de commercialisering van je muziek?

Helsen: «Zolang je je niet laat beïnvloeden tijdens de productie van je liedjes, vind ik dat niet alleen noodzakelijk, maar ook positief. Als mijn nieuwe plaat volgende zomer uitkomt, wil ik dat ze op zo'n commercieel

mogelijke manier wordt gepromoot. Als ze me vragen om voor *Tien om te zien* te gaan spelen, zou ik daar geen seconde aan twifelen. Zo'n VTM-publiek daagt mij uit omdat heel veel van die mensen niet weten dat er nog iets anders bestaat dan Marco Borsato of Helmut Lotti. Zulke mensen bereiken, zie ik als een veel grotere overwinning dan altijd te spelen voor mensen die al geïnteresseerd zijn in het soort muziek dat ik maak. Als mijn fans zeggen dat het goed is, dan ben ik daar niet zoveel mee, want ze luisteren naar niks anders, maar als een VTM-ket zegt dat het goed is, dan is dat een ware verovering voor mij.»

Vandebroeck: «Ik ga daar helemaal mee akkoord. In die zin vind ik commercieel ook geen vies woord, zolang je maar niet vanuit een commercieel standpunt je liedjes maakt. Sommigen beweren dat als een liedje goed is, het sowieso commercieel is, maar als een nummer op gitaar en stem gebracht wordt, kan dat gewoonweg niet. Tenzij je een broodschrijver bent, is dat een kromme redenering.»

Schijfplaten

Veto: Zegt de melancholische ondertoon in je liedjes iets over jezelf?

Helsen: «Nee, ik denk daar gewoon niet bij na. Ik probeer soms iets anders te doen, maar elke keer opnieuw als ik een liedje

Jonathan Vandebroeck:
"Ik beluister mijn muziek altijd in fast play, dat klinkt als de smurfen"

schrijf, keert dat weer terug.»

Veto: Als je zonder het zelf te willen, steeds tot die nostalgie gedwongen wordt, heb je dan het gevoel dat je doorheen je muziek jezelf leert kennen?

Helsen: «Nee, nooit. Trouwens, de meeste bij wie dat zo werkt, maken heel slechte nummers. Ik ken enkele zangers die vertellen dat ze via hun muziek met zichzelf in het reine komen en hun demonen kwijt raken, maar ze maken werkelijk schijfplaten.»

Veto: Hoe verloopt dan zo'n productieproces?

Vandebroeck: «Ik beluister mijn opnames meestal in de *fast play* functie, zo klinkt het wel als de smurfen, maar het lijkt tenminste alsof ik iemand anders beluister. Op die manier kan ik mezelf objectiever beoordelen. Maar de beste nummers komen plots, zonder nadenken. De vraag naar de oorsprong van die nummers, kan je voor jezelf nooit beantwoorden.»

Helsen: «Mensen zoeken misschien wel naar die waarheid, maar ik kan ze nooit verder helpen. Het interessante is dat iedereen iets anders vindt in een nummer, een andere interpretatie geeft aan een liedje. Zo blijft een nummer open.»

Vandebroeck: «Iedereen herkent er iets in dat hem aanspreekt. Tom krijgt ook mail van mensen die hem bedanken dat hij muziek maakt, dat hij hen door moeilijke tijden helpt.»

Veto: Doet dat deugd?

Helsen: «In het begin voelt zoets raar en na honderd van die mailtjes, raak je het ook weer gewoon. Maar toch, als ik er dieper over nadenk, doet me dat wel iets. Als ik nu een plaat maak, denk ik bijvoorbeeld al aan de mensen die er betekenis uit putten en mijn teksten uitpluizen van a tot z. Daar houd ik wel rekening mee door zo universeel mogelijk te blijven en niet langer kleine, ziekelijke verhaaltjes te maken.»

Vandebroeck: «Ja, daarom heeft hij nu het nummertje 'Jonathan is my best friend' geschrappt...»

Veto: Ocharme!

Concert om 17u30 in STUKcafé. Gratis toegang.

Tom Helsen:

"Als ze me vragen voor 'Tien om te zien', dan zou ik geen seconde twifelen"

Vandebroeck: «Er liggen hier schitterende zalen en het is eigenlijk wel jammer dat er niet vaker lokale groepen mogen optreden. Zoals ik heb vernomen, moet je echt wel alternatief — lees: niet commercieel, vaak zelfs niet-Belgisch — zijn om hier te mogen spelen. Hopelijk kan dat veranderen als het volgende week een succes wordt...»

Helsen: «Ja, maar zo'n avond iedere week organiseren, zie ik niet zitten. Normaal regelt mijn platenfirma alle rompslomp die bij mijn optredens komt kijken. Ik moet gewoon naar de afgesproken plek komen en liedjes spelen. Woensdag daarentegen, regel ik alles zelf: ik ontvang de mensen, zorg dat alles in goede banen loopt, doe zelfs de soundcheck. Ik moet nergens gaan werken waardoor ik waanzinnig veel vrije tijd heb en allerlei zaken zoek om die leegte op te vullen. Al heb ik sinds mijn huwelijk ook wel een heel huishouden om naar om te kijken.»

Veto: Je jeugdroom is gerealiseerd.

Helsen: «Als ik deze lijn kan doortrekken tot ik niet meer leef, dan wel. Je zal me dus niet vlug horen klagen, ik leid wel een

gebeld om optredens te geven door mensen die me daarvoor niet zagen staan, hoewel ik dezelfde muziek bracht.»

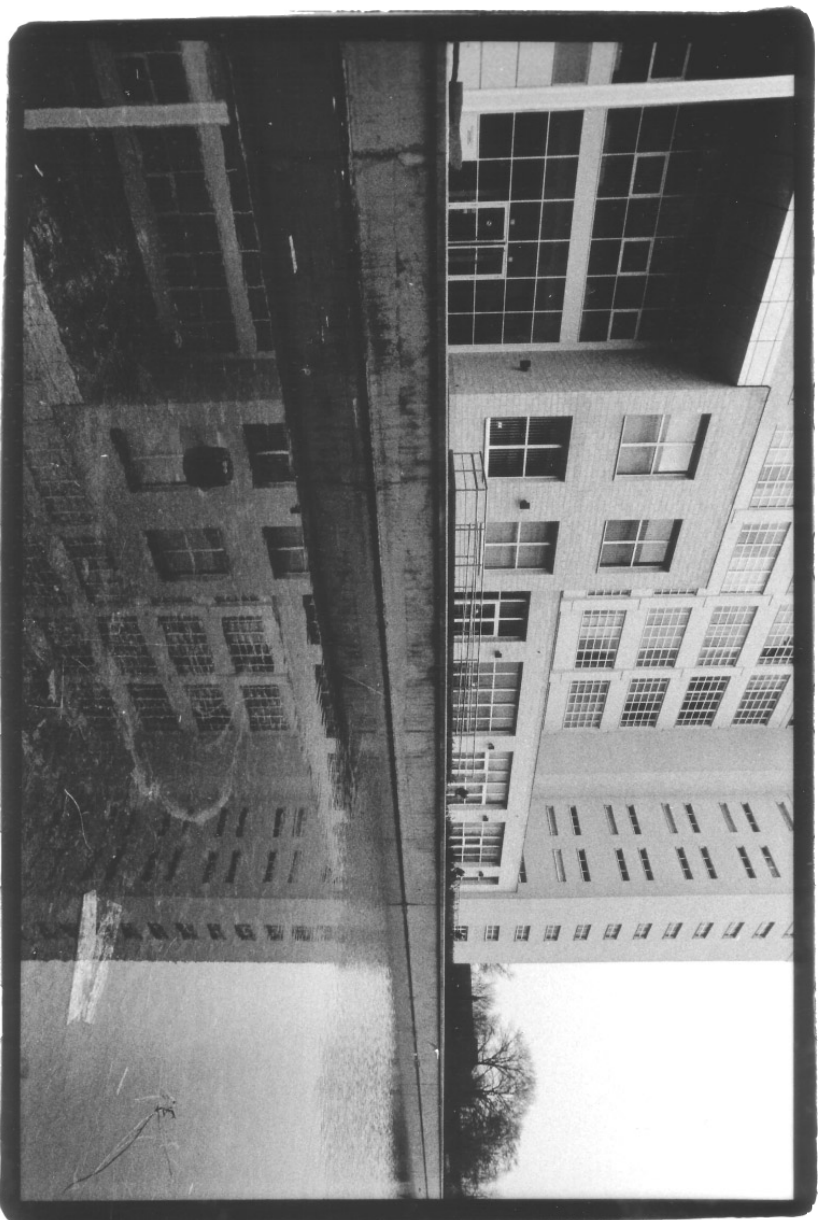
Naïef

Veto: Is er eigenlijk genoeg plaats in ons landje voor jonge artiesten om door te breken?

Vandebroeck: «Hoewel het misschien naïef klinkt, denk ik dat er altijd plaats is zolang je kwaliteit brengt. Ik denk niet dat er voor elke groep die er bijkomt, een andere moet wegvallen. Gelukkig zijn er ook wedstrijden als Rock Rally.»

Helsen: «In de Rock Rally plak je wel een één, twee, drie op de finalisten, maar alle mensen die in die finale zitten, krijgen eigenlijk evenveel ruimte en aandacht. In mijn finale in '96 was het waanzinnig: Joost Zweegers eindigde als eerste voor mij, maar ook Arid en An Pierlé deden mee.»

Vandebroeck: «Het blijft wel een wedstrijd: er zijn enorm veel inzendingen die worden beluisterd door twee redacteurs. Waarschijnlijk beluisteren die niet alles en als je dan pech hebt, kan je al wegvallen bij



G(e)spot

De Philips-site [sie-te]

Tussen de Tensepoort en de Parkpoort liggen de voormalige Philipsgebouwen. Voor de studenten zal het frituur Parkpoort waarschijnlijk een betere referentie zijn. Bij ieder project dat de laatste jaren in Leuven op til stond, dook de term wel ergens op: De Philips! De mythe die rond deze plek is ontstaan, na een eindeloze reeks van knotsgekke voorstellen, loopt op haar laatste beentjes. Het oude Philipsgebouw met de blauwe torens, is stijlvol opgeknapt en dient nu als kantoorcomplex. Wie in Leuven geregistreed is, heeft er dit jaar de eerste keer zijn belastingaangifte gebust. Na een korte blik in de omgeving was één ding meteen duidelijk: Dit is het nieuwe bureaucratische walthalla voor de Leuvense ambtenaren.

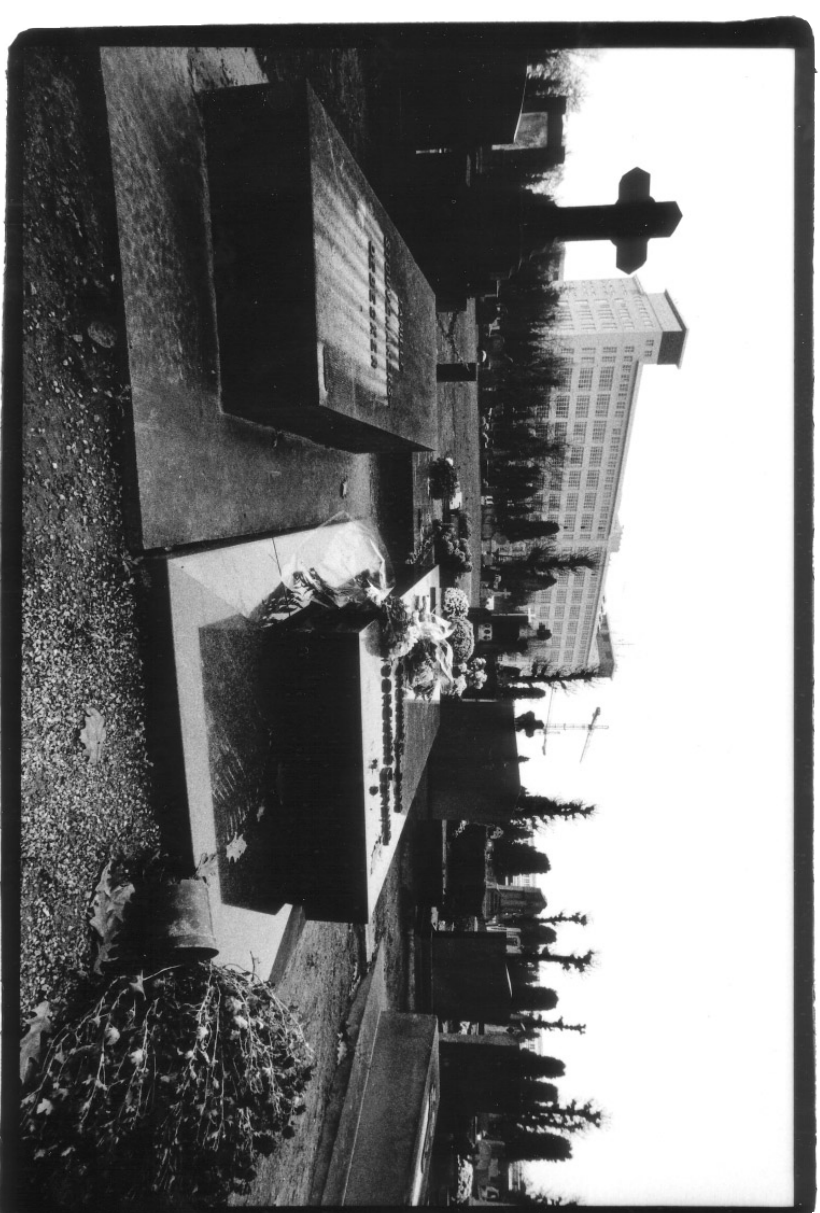
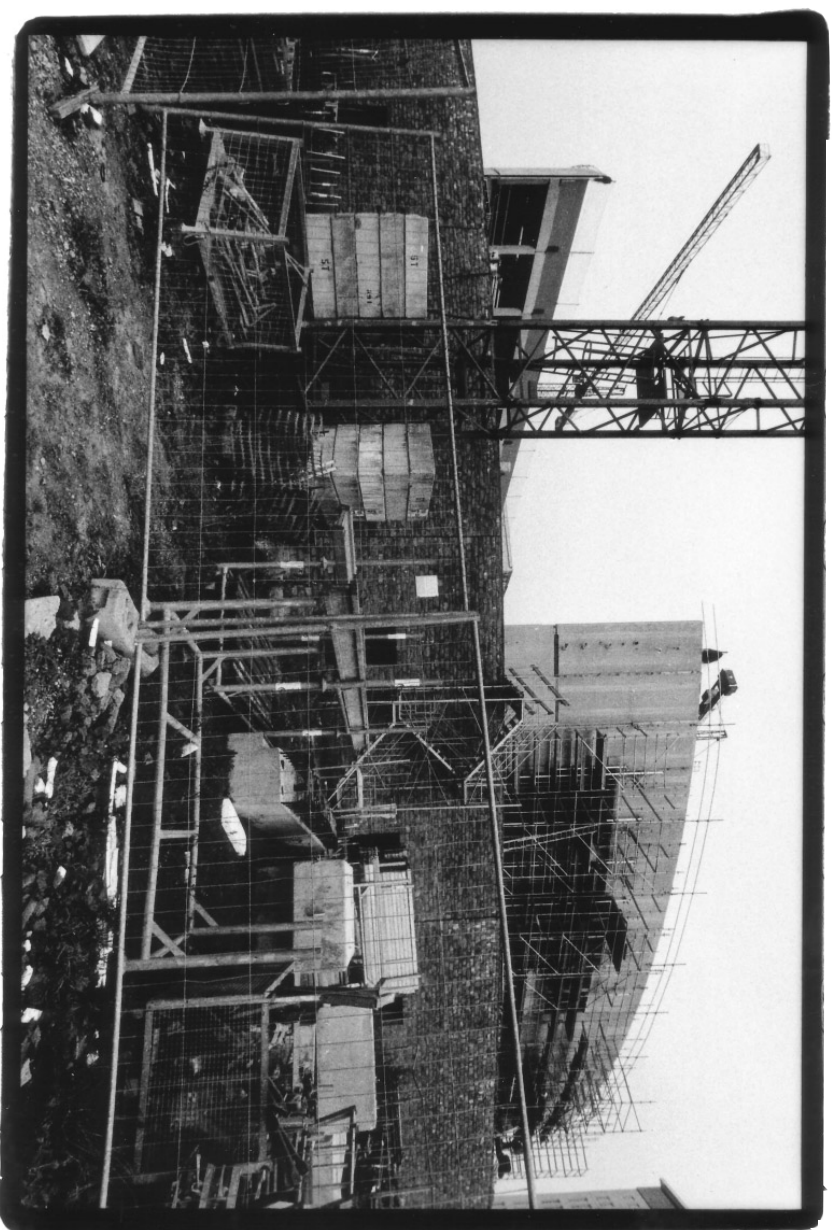
Zwembad

Het verouderde zwembad op het Hogeschoolplein en de rondrijvende pleisters die er resideren, tellen hun laatste dagen. Binnenkort zal er net buiten het hart van onze binnenstad, een hypermodern plonsbad openen. De vorm die daar vandaag uit de grond rijst, wijst op de grootse plannen die men heert met dit sportcomplex. Leuven, stad aan de Dije-stroom, heeft binnenkort eindelijk haar eigen modern architecturaal Babylon en is duidelijk klaar voor wereldfaam. Het waterbassin dat tussen de marmeren kantoorgebouwen ligt, kan tijdens oververhitte zomers dienst doen als ontspanningsruimte voor het ambtelijk personeel.

De politie. De honden.

Als je de boulevard van het domein betreedt, word je geflankeerd door post en politie. Beide blokken zijn opgetrokken in een bedenkelijke bouwstijl. Het fonkelieuwe polittegebouw dat binnenkort geopend wordt, heeft nog geen enkel herkenningspunt. De eenheidspolite en haar nieuwe logo dat overal in Leuven het straatbeeld kleurt, blijft ditmaal opmerkelijk op de achtergrond. De volgende keer dat je hier boetezegt komt kopen en een geüniformeerd persoon wil aanspreken met 'ah factuur', raad ik je aan dubbel op je hoede te zijn. Tussen deze kerkfarchitectuur door, lopen toch enkele politieleiden rond, waarmee ik enige affiniteit heb: de Woefkes.

Tekst en foto's: Pieter Baert



De logica van een sculptuur

"Ideale sculpturen zijn als redeneringen: je ontvouwt ze, poneert ze en bergt ze daarna weer op." Geen alledaagse vergelijking, deze van Kristof van Gestel, maar wel sprekend. Eén zin heeft hij nodig om zijn kijk op beeldhouwkunst te schetsen.

Anneleen Cosemans

Eén zin en de tentoonstellingsruimte van Kunstencentrum STUK. Daar toont hij samen met Martijn Olie nog tot 19 december zijn oeuvre. Martijn Olie en Kristof van Gestel ontmoetten elkaar voor het eerst drie jaar geleden, aan het internationale kunstenaarsinstituut *De Ateliers* in Amsterdam. Beiden bemachtigden daar een beurs waar een engagement voor twee jaar aan vasthing. Maar ook na die periode hielden Olie en van Gestel contact: in 2002 werkten ze samen aan *Arte Mare*, een tentoonstelling aan de Belgische kust. Artistiek gezien zitten beide kunstenaars duidelijk op dezelfde golflengte. Reden genoeg om de samenwerking nog eens te hernieuwen.

Als je de Expozaal binnenwandelt, staat je in eerste instantie op een muur die je het zicht op de rest van de ruimte ontzegt. Eén keer om de muur heen merk je dat het niet bij één exemplaar blijft. Het zijn vaste elementen in de kunst van van Gestel. Of net niet: van wielrijen voorzien en makkelijk demonteerbaar vinden ze eender waar een plaats.

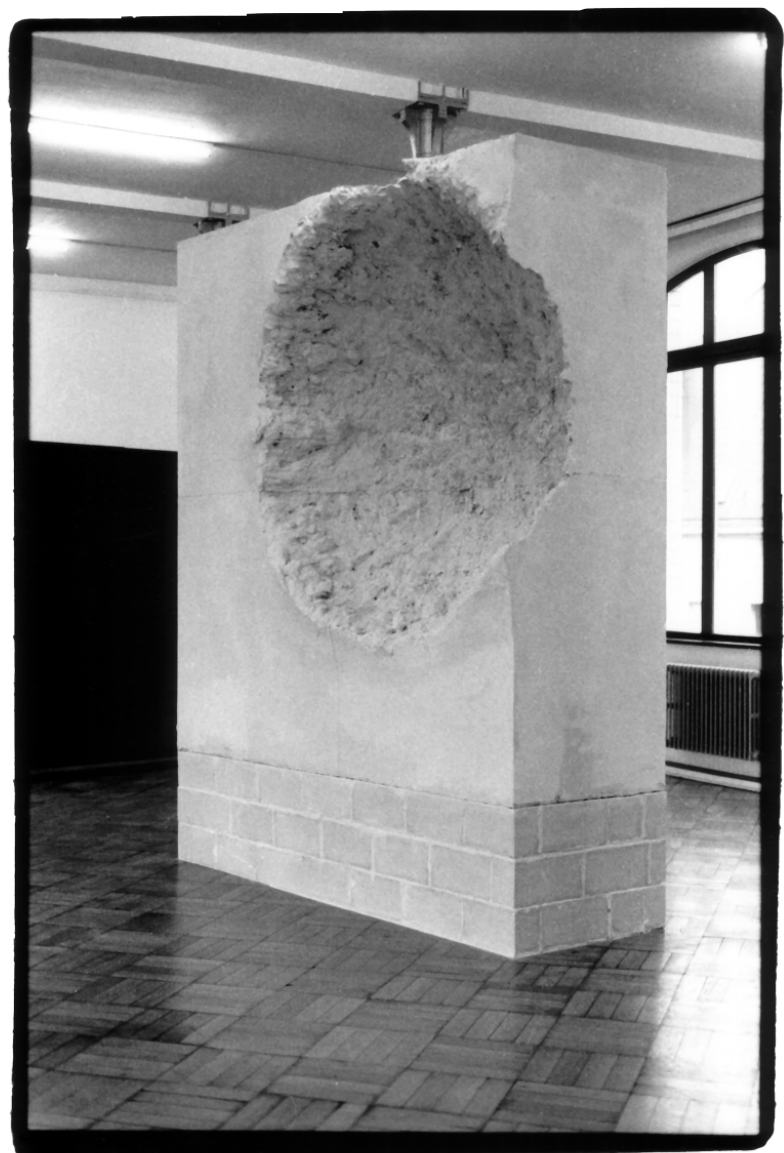
Naast muren namen de kunstenaars ook hun eigen licht mee, in de vorm van een lichtmast die vanop het binnenplein naar binnen schijnt. En een plafond, waaronder drie maquettes van Martijn Olie hun plaats vinden. Ze vormen de omkadering van de tentoonstelling zonder zichzelf een plaats te ontzeggen. Van Gestel en Olie willen expliciet tonen waarmee ze bezig zijn: de ruimte is een bühne waar kunstwerken en meer zelfs, een visie op kunst, worden opgevoerd.

Krater

Het onbehagen bij een aantal eigenschappen die de actuele beeldhouwkunst zich volgens hen toekent, vormt een gemeenschappelijk vertrekpunt voor de kunstenaars. Zowel van Gestel als Olie zien sculpturen niet als afgebakende, op zichzelf staande eilanden van betekenis. Ze hangen samen met wat hen omringt: de ruimte waarin ze staan, andere kunstwerken, het publiek. Zo zijn er de 'bochtjes' van van Gestel, eerder onopvallende werkjes in de schaduw van een muur, maar een mooie illustratie van bovengenoemde overtuiging. Hun volle betekenis krijgen ze pas door de blik van een toeschouwer die met zijn ogen de gesuggereerde kromming verder trekt, het werk afmaakt.

Een sculptuur deint niet enkel verder uit in de ruimte rond hem, maar doet dat ook in de tijd. Bij het aanschouwen van 'Causa sui' vraag je je, in regelrechte tegenstrijdigheid met zijn titel, af hoe die enorme krater in het werk terecht kwam. Een ommetje rond het kunstwerk verklaart al veel: Olie toont de achterkant van zijn creatie die je in staat stelt te achterhalen met welke materialen en op welke manier het in elkaar gestoken werd.

Dat brengt ons bij nog een andere gedeelde overtuiging van de twee kunstenaars. Perfect gestileerde en gepolijste werken vind je niet in de Expozaal; de sculpturen hebben eerder een ruw en onafgewerkt voorkomen. Olie en van Gestel hebben geen enkele schroom in het tonen van hun eigen tekortkomingen en feilbaarheid. Hun kunstwerken fungeren dan ook als denkmodellen, als de voorlopige uiting van een denkproces, niet als verkondigers van één allesomvattende waarheid. Niet alle vragen die we ons stellen, hebben nu eenmaal een eenduidig antwoord. Maar dat is voor de kunstenaars nog geen reden om zwaarmoedig en somber door het leven te stappen. Het blijft luchtig.



(foto Pieter Baert)

De Burberry rots en het hemelsblauwe blok gips, 'Maria', deden ons al zoiets vermoeden.

Tot en met vrijdag 19 december kan je het werk van Martijn Olie en Kristof van Gestel bezichtigen in de Expozaal van Kunstencentrum STUK.

Naamsestraat 96. Van maandag tot vrijdag van 10u tot 18u, op zondag van 14u tot 17u. In geval van een voorstelling blijft de tentoonstellingsruimte toegankelijk tot 20u30. Toegang gratis.

ERASMUSDAGBOEK UIT SALAMANCA

Dansende seminaristen

"No te preocupes!" ("maak je geen zorgen") zegt de prof en pakt me bij de arm: "Wij gaan samen excursietjes maken naar Segovia en Avila." Tja, dat is niet meteen het antwoord wat ik verwachtte toen ik hem meldde dat zijn lessen zo ongeveer Chinees waren voor mij en dat een verslag schrijven over elke les dus nogal moeilijk zou worden. Zijn leuze was: "disfrutar España y sobre todo: descubrir Salamanca". Dat zag ik wel zitten natuurlijk, maar daarom niet per se samen met hem.

Vervolgens pakt de decaan me vast in de gang: "Aha Rebekka, qué tal?" Alle proffen weten hier vanaf de eerste dag wie ik ben, vanwaar ik kom en onthouden zelfs mijn naam! Sommigen noemen me hier om mij duistere redenen "Barbara", een fenomeen dat ook in Leuven voorkwam en mij blijft achtervolgen...

Theologie studeren in Salamanca is — heel anders dan in Leuven — eigenlijk vooral een zaak van seminaristen en hoogstens een paar zusters. Dat wil zeggen dat ik dus bijna uitsluitend met jongens (priesters in wording) in de les zit, wat van tijd tot tijd heel grappige situaties oplevert. Een priester uit Granada heeft me de basisbeweging van Flamenco geleerd: pluk een appel uit de boom, eet ervan en smijt hem daarna weg; dit met je rechterarm en op sierlijke wijze. Een andere seminarist vertrouwde me toe dat als hij verliefd zou worden op een meisje, hij het seminarie mooi achter zich zou laten, waarop hij mij meteen uitnodigde om eens iets te gaan drinken.

Goeie vrienden vind ik niet direct in mijn

faculteit; veel kans om ze beter te leren kennen is er niet aangezien 's avonds eens weggaan voor hen niet echt gemakkelijk is. Ze moeten meestal toestemming vragen en daarenboven is er onlangs een seminarist uitgetreden om amoureuze redenen zodat de *seminarios* angstvallig proberen hun "aanwinsten" binnen te houden en vooral niet bloot te stellen aan die verleidelijke buitenwereld.

Die avond vertel ik over mijn ervaringen aan de groep Erasmusstudenten van de Spaanse cursus die ik hier in september volgde. We zijn intussen een vaste klik geworden. In een mengelmoes van Spaans, Frans, Engels, Duits en van tijd tot tijd ook wat woordjes Zwitsers, worden er verhalen uitgewisseld. Zo vertelt een meisje dat ze een presentatie moet doen in het Spaans over een "bioreactor", maar totaal niet weet wat dit eigenlijk is. De prof weigert echter een woordje uitleg te geven in het Engels.

Het Erasmus Bruin Café in het prachtige Melendez-straatje is de ideale plaats om frustaties weg te werken en ongelofelijke verhalen te vertellen. Over kotgenoten die onaangekondigd kotfeestjes geven, de studieprogramma's die maar niet in orde lijken te geraken, de vreemde eeturen en gewoontes van de Spanjaarden, de films en tv-programma's die altijd gedubd worden — op het nieuws hebben ze zelfs een keer per ongeluk een vrouw een mannenstem gegeven — het nachtleven in Salamanca, het duizelingwekkend snelle Spaans dat de proffen spreken — en niet alleen de proffen uiteraard — en kotbazinnen die opeens opslag van huur vragen.

Er gebeurt hier altijd wel wat. Gesprekstof genoeg om bij een typische "café con leche" of een "mojito" te bespreken. Eén ding is in ieder geval al zeker: als ik in februari terugkeer naar Leuven, zal ik deze typische Spaanse sfeer toch wel missen.

Rebekka Jonkers

LESSEN VOOR DE 21E EEUW

Toekomstvoorspellingen

Jaques Rogge, voorzitter van het Internationaal Olympisch Comité, trapt maandag 1 december 2003 de tiende editie van *lessen voor de 21e eeuw* af. Deze steeds succesvolle reeks staat open voor alle geïnteresseerden: dus ook voor jou!

Dries De Smet

Het was Mark Eyskens, professor Economie op rust, die in 1994 de lessenreeks opstartte. Er was volgens hem nood aan een interfacultair vak waarbij verschillende wetenschappelijke disciplines thema's over mens, maatschappij en wetenschap aan bod komen. En dat lukte, want nu reeds voor de tiende maal zal de Pieter de Somer-aula vollopen met studenten van alle richtingen en alle leeftijden.

Heel wat studenten nemen dit vak immers op in hun studieprogramma. Maar je hoeft dat niet per se op je programma staan hebben om de lessen te mogen meevolgen. Alle geïnteresseerden zijn welkom, vandaar ook de ruime aanwezigheid van dertig-plussers in de zaal.

Mark Eyskens vindt trouwens dat onze beleidsmakers ook beter naar Leuven zouden afzakken om de lessenreeks te volgen. We citeren: "Eigenlijk zouden alle politici zich moeten inschrijven op het aan de K.U.Leuven gedoopte keuzevak 'Lessen voor de eenentwintigste eeuw', waarin per discipline uitgelegd wordt welke ont-

dekkingen en uitvindingen gebeurd zijn of voor de deur staan en wat hun invloed zal zijn op de evolutie van onze samenleving."

Het zou ons dus helemaal niet verbazen als onze minister-president eventjes zou komen piepen wanneer Jaques Rogge uitlegt wat de olympische gedachte voor hem betekent. Na Rogge volgen nog twaalf sprekers, allen professoren aan de K.U.Leuven. Opvallend is dat het accent dit jaar ligt op de medische hulpverlening: "Zijn onze geneesmiddelen te duur?", "Patiëntgestuurde zorg" en "Patiëntenrechten" zijn drie van de onderwerpen. Vorig jaar lag het zwaartepunt op de milieuproblematiek.

Het examen bestaat uit drie schriftelijke vragen, gekozen uit de examenvragen die de lesgevers op het einde van hun lessen meegedeeld hebben. Volgens Kris, een student die het vak vorig jaar volgde en een beoordeling maakt op de Wina-site, is het vak niet echt moeilijk: "Je mag enkel het voorbereidende werk niet onderschatten. Je moet toch een boek van om en bij de 300 pagina's lezen en de vragen voorbereiden. Anderzijds zijn de proffen wel zeer redelijk en zelfs gul met de punten: als je het een beetje kan verwoorden, dan heb je gemakkelijk 15 of 16."

Geen reden meer om te twijfelen dus. Wie echter geen tijd vrij wil maken voor deze lessenreeks, kan ook gewoon het boek kopen waarin alle lesgevers schriftelijk hun onderwerp toelichten.

Het volledige programma vind je op www.hiw.kuleuven.ac.be

Het Elixir

Episode 09

WAT VOORAFGING: Nico ontmoette op de begrafenis van Nonkel Door, Paul Nuyens die meer scheen te weten over de formule en hem ook tegen elke prijs wil kopen. Nico aarzelde en besloot eerst informatie in te winnen. Via Nuyens kwam Nico te weten dat de formule van Nonkel Door een levenselixir oplevert.

Nuyens bestelde nogmaals twee biertjes. Nico zuchtte, tastte met een vingertop langs de rand van het kistje dat op de tafel stond en waarin de formule zat. Een levenselixir! Hij wist niet waaraan hij eerst moest denken, de gedachten flitsten door zijn hoofd.

Langs de ene kant zei een stem dat het niet kon, dat hij er niet in mocht geloven. In zijn jongensboeken had altijd zulke fantasierijke kwakzalverij gestaan. Als hij daarin zou geloven kon hij net zo goed doen alsof het bier dat voor hem stond het elixir was. En toch... Nuyens leek er in te geloven. Nonkel Door had er duidelijk ook erg in geloofd. Uiteindelijk mochten zij wel als autoriteiten op dit vakgebied beschouwd worden. Maar zou het werkelijk mogelijk zijn om de dood uit te stellen en misschien zelfs te overwinnen? Zou het werkelijk mogelijk zijn om te blijven leven?

"Je wil het proberen, hé?"

Nico schrok op, de vraag van Nuyens had hem uit zijn diepe gedachten gehaald. "Wat bedoel je?"

"Je wil zien of het kan of het werkelijk een levenselixir is."

Nico wou neen zeggen, maar bedacht zich dan en antwoordde niet.

"Het is normaal, het is een reactie die iedereen heeft. Je gaat je automatisch afvragen wat de mogelijkheden van een

dergelijk elixir zijn."

"En of het ethisch verantwoord is," voegde Nico eraan toe.

"Inderdaad, zeker niet onbelangrijk. Het kan je ook bang maken. De mogelijkheden lijken zo onbeperkt dat je het ethische gauw overschrijdt. Het elixir, enkel de gedachte eraan kan je al bang maken. Maar waarvan ben je eigenlijk bang? Niet van de gevolgen van het elixir, neen, want daarvoor moet je het eerst gebruiken. Je bent bang van jezelf, je bent bang dat je jezelf niet meer kan controleren. Enerzijds omdat je macht krijgt, anderzijds omdat je niet weet wat het elixir met je kan doen."

Nico knikte. De man verwoordde niet enkel wat hij voelde, hij bracht zelfs zaken aan waaraan hij nog niet had gedacht. Dat kon maar één ding betekenen: Nuyens had er ook over zitten nadenken, hij wilde het evengoed proberen.

"Heeft Nonkel Door het elixir gebruikt?" vroeg Nico toen. Als die immers het elixir gebruikt had, kon het effect ervan toch nagegaan worden.

"Dat is onbekend. Maar Van Nieuwenhuize is niet natuurlijk gestorven. Goed, hij was oud en vaak wordt de vraag dan niet meer gesteld, maar van zijn neef weet ik dat hij een ongeluk heeft gehad, iets waar duizenden elixirs je niet tegen kunnen beschermen."

"Maar hij leefde nog, ik bedoel, mocht hij het elixir ingenomen hebben. Het is alleszins niet dodelijk."

"Dat weten we niet. Misschien heeft hij het elixir zelfs nooit gemaakt. Ik heb er geen idee van hoe ver hij is gegaan."

"Maar je denkt wel dat hij het heeft gemaakt?"

Nuyens knikte. Nico moest hem gelijk geven. Van hetgeen hij zich kon herinneren van Nonkel Door, leek het hem ook het meest aannemelijk dat hij het elixir werkelijk had gebrouwen.

"Er zijn nog onbeantwoorde vragen in deze zaak," bedacht Nico, "waarom liet hij de formule achter? Waarom aan mij? Hoopte hij dat ik de formule niets zou vinden en mij ervan ontdoen, of net omgekeerd? Dat ik hier een week na zijn overlijden met u over de hele zaak zou praten? Was hij zelf bang geworden of had hij een dubbeltje en probeerde zo de overlevering in stand te houden? U zei dat hij niet wou dat er iets verloren ging, dat hij daarom de boeken uitploos. Heeft hij daarom ook de formule aan mij nagelaten, om zijn levenswerk niet te verliezen?"

Nuyens zuchtte, dronk van zijn biertje. Nico merkte dat de gedachten niet verminderd waren door ze uit te spreken. In tegendeel, het leek alsof er nu nog meer mysteries en onopgeloste, misschien zelfs onoplosbare, vragen waren bijgekomen.

De twee mannen namen afscheid toen hun biertje op was. Nico wilde betalen, maar Nuyens stond erop dat de rekening voor hem was. Nico moest het maar bekijken als een soort van betaling voor de jarenlange zorg voor de formule, voor het willen praten met hem. Nico had eerder het gevoel dat hij Nuyens moest bedanken, omdat die hem de informatie had gegeven, maar hij drong niet verder aan. Toen ze het café verlieten, drukte Nuyens Nico de hand.

"Je belt me zodra je tijd hebt," zei hij. Nico knikte. Nuyens liet zijn hand los, raakte nog eventjes zijn hoed aan en vertrok toen. Nico bleef even staan, keek hem na. De kleine man stapte zelfzeker verder, de kraag rechttop, de handen, beschermd met handschoenen, losjes naast het oude lijf.

Het zou twee weken duren voor Nico opnieuw kon afspreken met Nuyens. Al die tijd moest hij wachten, zijn tijd zien te vullen, zich bezighouden. Op momenten dat hij niets om handen had, voelde hij de spanning stijgen, hoorde hij de stemmetjes in zijn hoofd steeds weer hetzelfde zeggen. Zou hij het proberen, zou het kunnen, zou het mogen, zou het lukken?

Op zijn kleine bureau op zijn werk lag nog een stapel dossiers die hij moest doornemen. Ze zouden er blijven liggen, dat wist hij zeker. Dagelijks verwerkte hij nu de helft van wat hij vroeger deed. Zijn collega's hadden dat ook door, maar Nico wimpelde hun bezorgde opmerkingen weg met een leugen over zijn gezondheid. "Maar er is verbetering op komst, een grote verbetering," vertelde hij daarna, gevolgd door een mysterieuze glimlach die door zijn medewerkers niet begrepen werd.

Ook Inge wist nergens van. Hij wist niet waarom, maar hij vond het veiliger dat zij niet betrokken werd in deze malle molens. Om het kindje, loog hij tegen zichzelf en tegen haar. Het was het enige waar ze over praatte, of beter: waar zij over praatte. Hij liet haar maar vertellen. De beslissing van het kindje had haar een nieuwe jeugd gegeven. Ze zag er stralend uit, droeg nieuwe kleren, had haar haren elke dag leuk. Nico wist niet helemaal of ze er



werkelijk beter uitzag of dat zijn perceptie misschien veranderd was.

Natuurlijk had hij zijn ouders niet ingelicht over zijn plannen en ideeën. Bij hen was het werkelijk een zaak van durf. Als hij zijn moeder niet eens durfde te vertellen dat hij en Inge een kindje probeerden te krijgen, hoe zou hij dan moeten vertellen dat hij in het geheim dacht aan het brouwen van een levenselixir?

Want dat was het enige waar hij nog aan kon denken. De ethische kant van de zaak was in de twee weken dat hij geen signaal had gekregen van Nuyens, erg afgezwakt. Natuurlijk zou het kunnen, dacht hij, uiteindelijk zouden ze er toch niemand kwaad mee doen met het te maken. Ze zouden toch niemand dwingen om het elixir te nemen? Ze zouden het misschien niet eens zelf nemen.

Maar wat voor nut had het elixir dan eigenlijk als ze niet zouden proberen om het te maken? Dan konden ze evengoed het hele ding afblazen en thee zetten, dat had hetzelfde effect! Maar thee zetten is natuurlijk ook net iets gemakkelijker dan een levenselixir brouwen. Nuyens had verteld dat Nonkel Door er speciale producten voor had laten aanvoeren en dat in een laboratorium waar waarschijnlijk al vele vreemde producten te vinden waren. Dat betekende dat ze het elixir niet zomaar in de keuken zouden kunnen maken.

Eigenlijk waren er nog meer problemen dan het testpubliek en de middelen om het te maken. Hoe zouden ze alles in het geheim kunnen doen? Hoe zouden ze ooit te weten komen dat het werkte? Als ze een test deden op pakweg een rat zouden ze toch nog redelijk lang kunnen wachten om te zien of het beestje zou blijven leven. Hoe lang leefde zo'n dier? Een paar jaar? Dan zouden ze een paar jaar moeten wachten om te zien voor het beestje de geest gaf. Stel dat het dier dan nog zou leven, dan zou het nog altijd kunnen gaan om een exemplaar dat het lang volhield. Hoe zouden ze dan weten dat het door het elixir kwam?

Het leek alsof er meer tegen dan voor pleitte. Maar toch kreeg Nico de gedachte niet uit zijn hoofd, het bleef door hem malen. Hij moest en zou het proberen, hij moest en zou het elixir maken!

Henrica'h

(Wordt vervolgd)

ZED
CINEMA

PROGRAMMA VAN 26 NOVEMBER T.E.M. 2 DECEMBER 2003

WOENSDAG 26 NOVEMBER

20u L'HOMME QUI AIMAIT LES FEMMES
22u30 SWIMMING POOL

DONDERDAG 27 NOVEMBER

20u SWIMMING POOL
22u30 BLUE VELVET

VRIJDAG 28 NOVEMBER

20u BLUE VELVET
22u30 SWIMMING POOL

ZATERDAG 29 NOVEMBER

20u L'HOMME QUI AIMAIT LES FEMMES
22u30 BLUE VELVET

ZONDAG 30 NOVEMBER

15u KLEINE NEMO
19u30 LK : THE BEST OF LK 2002
21u15 EARLY WORKS I

MAANDAG 1 DECEMBER

19u30 VERRÜCKTE KURZFILME
21u15 EARLY WORKS II
23u EUR. KORTFILMCOMP. I

DINSDAG 2 DECEMBER

19u30 EUR. KORTFILMCOMP. I
21u15 VERRÜCKTE KURZFILME
23u THE BEST OF LEUVEN KORT 2002

L'HOMME QUI AIMAIT LES FEMMES

François Truffaut / Frankrijk / 1977 / 2 u / met: Charles Denner, Brigitte Fossey, Leslie Caron, ...

Bertrand is een alleenstaande ingenieur van middelbare leeftijd. Zoals de titel al doet vermoeden houdt hij erg veel van vrouwen, vooral dan van hun benen. Nochtans is hij geen Don Juan, eerder tracht hij zijn eenzaamheid te doorbreken en zoekt hij het mysterie van 'les inconnues'.

SWIMMING POOL
François Ozon / Frankrijk-Groot-Brittannië / 2003 / 1u 43 min / Met: Charlotte Rampling, Ludvine Sagnier, Charles Dance, e.a.
Sarah Morton, een bekende Britse schrijfster van detectiveromans, is haar leven in Londen beu. Depressief en uitgeblust trekt zich terug in het buitenverblijf van haar uitgever in Zuid-Frankrijk. Alles gaat goed tot op een gegeven moment onverwacht Julie opduikt, de vrijgevochten sensuele dochter van Sarah's uitgever.
Swimming Pool werd in 2003 genomineerd voor de Gouden Palm op het festival van Cannes.

Op het Internationaal Kortfilmfestival "Leuven Kort" laat de nieuwe lichting cineasten uit binnen- en buitenland een staaltje van hun kunnen zien. Van 30 november tot 6 december. Hieronder vindt u alvast een overzicht van de voorstellingen die deze week doorgaan in Cinema ZED.
-EUROPESE KORTFILMCOMPETITIE
-VERRÜCKTE KURZFILME
-EARLY WORKS
-THE BEST OF LEUVEN KORT 2002
WWW.CINEMAZED.BE

BLUE VELVET
David Lynch / VS / 1986 / 2u / Met: Isabella Rossellini, Kyle MacLachlan, Dennis Hopper, Laura Dern, Hope Lange, Dean Stockwell, e.a.
Op een zonnige middag vindt Jeffrey Beaumont, een brave maar nieuwsgierige jongen, tijdens een boswandeling een mensenoer in het gras. De politierechercheur Williams vertelt hem dat het oor lijkt te zijn afgeknipt met een schaar. Hij kan zijn nieuwsgierigheid niet de baas en gaat samen met Williams dochter Sandy op zoek naar de herkomst van het oor.

studio brussel

msn

DeMorgen
ONAFHANKELIJK ONAFHANKELIJK ONAFHANKELIJK

CINEMA ZED (STUK)
NAAMSESTRAAT 96
3000 LEUVEN



COLOFON

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 30
Nummer 9
24 november 2003

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Verantwoordelijke uitgever:
Joris Beckers

Hoofredacteur:
Kris Malefason

Redactiesecretaris:
Joris Beckers

Redactie:
Pieter Baert, Ben Deboeck, Laurens De Koster, Kurt Smeets, Hanne Vermeiren.

Medewerkers:
Pieter Baert, Joris Beckers, Anneleen Cosemans, Mies Cosemans, Bruno Debbaut, Ben Deboeck, Hannes Dedeurwaerder, Dries De Smet, Laurens De Koster, Wim Gemoets, Simon Gryspeert, Sieghild Lacoere, Ruben Lecok, Thomas Leys, Kris Malefason, Evie Ruymbeke, Kurt Smeets, Sven Vannecke, Hanne Vermeiren.

Doka:
Pieter Baert, Christophe De Belder.

DTP:
Joris Beckers, Thomas Leys, Hanne Vermeiren.

Eindredactie:
Thomas Leys

Internet:
<http://www.veto.be>

Nieuwsgroep:
kotnet.veto

Publiciteit:
Alfaset cvba - Leen Cuypers
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempenland (Herentals)

Oplage:
9000 exemplaren

ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdag-namiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, Internet, date, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.

Beste drukker,

deze advertentie
(12.5cm breed
19.5cm hoog)
werd aangeleverd door
Thomas Cook
(Margriet Deblock
09/2484773 of)
per ISDN
(dezelfde als de vorige weken,
gedateerd 3 oktober)

Ad Valvas en Agenda

24/11 tot 1/12

APOLLOON

• 25/11 om 20.00 u: 24 uur van de Zak. •
26/11 24 uur van de Zak.

CHEMIKA

• 27/11 Supermegahypergiga-TD.

EKONOMIKA

• 25/11 om 21.00 u: Time Tunnel
(Waaiberg).

FARMA

• 25/11 om 23.00 u: TD (Musicafé). • 26/11
om 22.00 u: Chill out (Doc's). • 27/11
Afronight (Capsule).

KATECHETIKA

• 25/11 om 22.00 u: Dress to impress, part II
(Cuythoek).

MEDICA

• 27/11 om 22.00 u: Marginale avond
(Doc's).

POLITIKA

• 26/11 om 22.00 u: fuif (Musicafé).

VTK

• 26/11 om 22.00 u: Beachparty ('t Elixir).

DINSDAG

20.00 u **LEZING** Palestijnen van bij ons in
gesprek met Rudi Vranckx, Midden-
Oostenkenner Brigitte Herremans zal het
gesprek in goede banen leiden. Verplicht
vooraf in te schrijven op www.netje.be, in
De Curve, De Becker Remyplein 27, toeg.
2/3, org. Oxfam-Wereldwinkel Leuven.
20.00 u **DEBAT** Gespreksavond met Johan
Vande Lanotte, in Café De Lange Trappen,
org. Animo Leuven.

WOENSDAG

21.00 u **DEBAT** Discussie- en informatieavond
over 'De huisvestingsproblematiek in
Leuven en het kamerdecreet' met de
Schepen van Ruimtelijke Ordening, de
huisvestingsdienst van de K.U.Leuven, het
Algemeen Eigenaarssyndicaat en LOKO, in
zaaltje boven Café Lyrique op de Grote
Markt, toeg. gratis, org. JONG-cd6v.

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je iets??

Kondig het gratis aan in de

e-Nieuwsbrief

<http://www.kuleuven.ac.be/nieuwsbrief>

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U.Leuven

K.U.LEUVEN GESIGNEERDE ARTIKELEN
Sportkledij, pennensets, sleutelhangers, paraplu's, enz.

OUDE MARKT 13

Open op werkdagen van 10-12u en 14-16u.

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je iets??

Stop het gratis in de database

Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

"Je moet jezelf kunnen relativieren"

Veto: Wat zijn de mooie en minder mooie kanten van het presesschap?

Wouter Everaerts: «Eén van de mooie kanten is de contacten die je hebt met de mensen. Ik ben een zeer sociaal iemand en vind het dus wel tof om nieuwe contacten te leggen, ook met mensen van andere kringen trouwens. Wat mij dit jaar aangenaam verraste was dat ik, onder andere via Kringraad, enkele nieuwe vrienden kon maken onder de andere presessen.»

«De kleine dingen zijn natuurlijk ook plezant, bijvoorbeeld dat je niet meer moet aanschuiven bij de cursusdienst of dat de preses altijd wel een glas krijgt in Doc's bar, zelfs wanneer er uit bekertjes getapt wordt omdat er te weinig glazen zijn. Ten slotte geeft het ook wel erg veel voldoening als een activiteit goed lukt, omdat een werkgroep er volop mee bezig is geweest. Als daar dan veel volk op afkomt, beleef je toch wel zowat het beste gevoel dat je als preses kan hebben.»

«De minder mooie kanten van het presesschap leunen daar dan ook wel bij aan. Als je bijvoorbeeld heel hard aan een activiteit gewerkt hebt en je denkt dat alles goed zit, komt het wel hard aan als het dan toch tegenvalt. Dikwijls beschouw je dat dan toch als een persoonlijk falen, zelfs als dat waarschijnlijk niet zo is. Daarnaast is het ook wel een minpunt dat je zo weinig tijd hebt voor jezelf. Net als je denkt dat je een rustige namiddag zal hebben op kot, belt er wel één of andere prof of vertegenwoordiger en dan ben je weer heel je namiddag kwijt.»

Storend

Veto: Valt het presesschap te combineren met een relatie?

Wouter: «Tja, ik heb nu al twee jaar een relatie, maar ik moet toch wel eerlijk zeggen dat het niet altijd even gemakkelijk is. Daarmee zei ik al dat je heel weinig tijd hebt voor jezelf, maar je hebt eigenlijk nog minder tijd voor je vriendin. Ik heb nu wel het voordeel dat mijn vriendin secretaris van Medica is, zodat ik haar op de meeste vergaderingen zie, maar dat is toch wel anders. Komt daar nog bij dat ook als ik haar dan eens zie buiten Medica, het moeilijk is het presesschap uit mijn hoofd te zetten, omdat het toch iets is waar je heel het jaar mee bezig bent. Dan krijg ik wel eens de commentaar dat ik "weeral" over Medica bezig ben...»

Veto: Vergroot het presesschap de erotische uitstraling?

Wouter: «Ik vind het een beetje grappig dat alle vorige presessen daar negatief op geantwoord hebben, want ik heb toch wel een beetje het gevoel van wel, zonder daar een dikke nek over te willen hebben. Je ziet dat vooral in de kandidaturen en ik vind het best wel grappig. Zo ben ik al eens door iemand gestalkt geweest op mijn e-mail, maar meestal blijft het bij wat rond mij hangen in Doc's bar. Zolang het niet storend wordt omdat die personen te zat zijn, vind ik het nog wel plezant.»

Veto: Heeft een preses meer macht dan een gewone student?

Wouter: «Neen, meer macht heb ik zeker en vast niet. Ik hou niet echt van het woord macht, integendeel zelfs. Ik vind dat je jezelf niet te veel au serieux moet nemen en daarom kan ik me er wel eens aan ergeren als personen uit het presidium zich opeens onterecht een bepaalde macht toe-eigenen. Zeker als preses probeer ik altijd te doen wat de kring wil in plaats van steeds mijn eigen mening op te dringen. Het is dan ook enkel op die manier dat je zou kunnen zeggen dat een preses een zekere "macht" heeft: naar de POC, de faculteitsraad en LOKO toe, vertegenwoordig je toch jouw kring en daardoor heb je daar wel een belangrijke stem.»

Veto: Is het presidium belangrijk voor de gewone student?

Wouter: «Zeker en vast. Ik spreek nu voor mijn eigen kring, maar ik denk dat er toch nog altijd meer studenten worden aangesproken dan dikwijls gedacht wordt. Soms zie je bijvoorbeeld dat een prof na een half uur lesgeven

Of deze preses klaar is om de eed van Hippocrates af te leggen, weten we niet, maar dat hij voor zijn 2.200 studenten zorgt als een dokter voor zijn patiënt, staat vast. De vraag is enkel of hij zijn eigen gezondheid niet uit het oog verliest... Een gesprek over zatte vrouwen, stalking per e-mail en nachtelijke escapades.

Simon Gryspeert

klaagt dat de studenten nog steeds in het weekblad van Medica aan het lezen zijn, dat betekent toch dat de studenten geïnteresseerd zijn in wat er de komende week te gebeuren staat bij Medica.»

«Je ziet bijvoorbeeld ook dat er op de activiteiten die we organiseren in het algemeen wel heel veel volk afkomt. Daarnaast hebben we ook het voordeel dat we onze eigen fakbar hebben, waar elke student geneeskunde en biomedische wetenschappen ooit wel eens passeert, al was het maar omdat de cursusdienst erachter ligt.»



Veto: Slaag je erin om regelmatig te slapen?

Wouter: «Neen, totaal niet, dat is echt een ramp. Op dit ogenblik is mijn redenering dat als ik aan zes uur slaap per nacht kom, ik veel geslapen heb. Het probleem is ook nog dat het uur waarop ik ga slapen telkens varieert. Dat slaapt kort probeer ik in de weekends dan toch bij te slapen.»

Veto: Moet een preses een goed voorbeeld geven en stipt de lessen bijwonen?

Wouter: «Neen, ik denk niet dat ik een voorbeeldfunctie heb wat naar de les gaan betreft. De lessen waar ik naartoe ga, zijn van de vakken die ik echt interessant vind. Je mag echter wel niet vergeten dat je met geneeskunde bezig bent, je leert

hier je beroep voor later, waar je met mensenlevens bezig zult zijn. Als er dus lessen zijn waar je echt iets van bijleert, vind ik het wel belangrijk dat ik daar aanwezig ben. Of ik daarmee twintig of dertig procent van de lessen haal, is

echter een andere vraag.»

Veto: Hoe reageerden je ouders en vrienden op het presesschap?

Wouter: «Mijn ouders reageerden er eigenlijk verbaazingwekkend goed op. Vroeger, vooral tijdens mijn kandidaturen, waren ze een beetje overbezorgd, maar nu vraagt mijn moeder zelfs niet meer naar wat er in de week in Leuven gebeurt. "Wat niet weet, niet deert", zegt zij en ze vertrouwt mij dus wel. De enige voorwaarde is dat ik er op het einde van het jaar door ben en dat zal wel lukken denk ik.»

Slaapwandelen

«Mijn vrienden, die reageerden er ook wel grappig op. Ik heb een aantal vrienden die een stuk groter zijn dan mij, dus waren ze ermee aan het lachen dat "de kleine" preses werd. Sommige mensen kwamen me ook vertellen dat ze vroeger altijd een beeld hadden van de

"Ik heb nu wel het voordeel dat ik mijn vriendin op de meeste vergaderingen zie"

preses als iemand waar ze naar opkeken, maar dat die droom nu wel volledig vervlogen was. Ik moet eerlijk zeggen dat ik dat wel een goede omschrijving

vond.»

Veto: Maakt het een verschil of de preses een man of een vrouw is?

Wouter: «Ik denk dat de aanpak van een man of een vrouw totaal verschillend is, maar ik zeg daarmee niet dat een vrouw het daarom slechter zou doen, integendeel zelfs. Het is nu wel zo dat de twee vrouwelijke presessen die ik ken, de presessen van LBK en Farma, vrouwen zijn die "hun mannetje kunnen staan". Ik denk dat het vooral belangrijk is dat de preses autoriteit uitstraalt.»

Veto: Wat is je limiet om zat te worden?

Wouter: «Dat is een grappige vraag. Tja, het hangt van zoveel dingen af, van je vermoeidheid, van wat je gegeten hebt en van wat je drinkt natuurlijk. Ik weet dat ik onlangs op de Duvel-avond tien Duvels dronk en toen was ik toch goed zat. Hier in Doc's bar drinken we drieëndertigers en ik denk dat als ik er zo een dertiental binnen heb, ik het toch wel goed zal beginnen voelen. Het probleem is natuurlijk dat hoe zatter je wordt, hoe moeilijker het wordt om nog te tellen (lacht).»

Veto: Ben je in je studentencarrière al eens ontwaakt op een plaats waar je dat niet had verwacht?

Wouter: (weifelend) «Wel, ik moet eerlijk zeggen: ja. Maar dat heeft misschien meer te maken met het feit dat ik slaapwandelen dan met het zat zijn. Het probleem is enkel dat dat slaapwandelen altijd een beetje erger is als ik zat ben. In mijn tweede kandidatuur zat ik naast mijn zus op kot en toen heb ik ooit 's nachts de verkeerde deur genomen. Toen ik binnen was, heb ik eerst de kast van mijn zus voor WC genomen en daarna ben ik wakker geworden tussen mijn zus en haar lief in. Dat viel toen toch wel redelijk tegen. Och ja, shit happens.»

Klusjes

Veto: Zijn er dingen die je dit jaar hebt moeten doen waarvan je gedacht had dat je ze nooit ging moeten doen?

Wouter: «Eén ding waar ik echt wel tegenop keek, is stukjes schrijven. Ik ben helemaal geen literair talent, maar ik moet elke week het voorwoord schrijven voor ons weekblad en dat had ik na het middelbaar toch gehoopt nooit meer te moeten doen. Nog iets anders zijn de verbouwingswerken die we hier in de zomer aan Doc's bar hebben gedaan. De klusjes die niemand wil doen, moeten door de preses gedaan worden en dan kom je wel eens in onverwachte situaties terecht.»

Vraag voor de volgende preses: "Welke raad zou jij als preses aan je opvolger geven?"

"Ik werd wakker tussen mijn zus en haar lief in. Och ja, shit happens"